

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZÜLAL KALKANDELEN

UTANMIS SESSİZLİK

Remzi Kitabevi

New York'un çılgın gecelerinde işlenen bir cinayet, bu cinayet ekseninde sorgulanan aşk ve yaşam ilişkileri...

Zülal Kalkandelen bu yapıtıyla, bir Türk yazarın evrensel boyutlardaki romanıyla tanıştırıyor okurları.

Elinizden bırakamayacağınız, nefes nefese okuyacağınız, yaşamın sorgulandığı bir aşk romanı
Utanmış Sessizlik.

www.remzi.com.tr

ISBN 975-14-1049-5

9 789751 410498

5,000.000. - TL
5,00. - YTL

kzulal@yahoo.com

Z'ULAL KALKANDELEN, 1969 yılında Ankara'da doğdu.

1991 yılında Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü bitirdi. 1996 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi dalında, Prof. İdris Küçükömer'in *Düzenin Yabancılaşması* adlı kitabının eleştirisi üzerine yazdığı tezi tamamlayarak Yüksek Lisans derecesini aldı.

1992-1996 yılları arasında Kültür Bakanlığı Basın ve Halkla İlişkiler Müşavirliği, Müsteşarlık Özel Kalem Bürosu ve Milli Kütüphane Başkanlığı'nda görev yaptı.

1997-2000 yılları arasında NTV haber kanalında program koordinatörü ve yapımcı olarak çalıştı. Başta müzik ve sinemayla ilgili olmak üzere birçok programın yapımcılığını üstlendi. Ardından Kanal E'de program yapımcısı ve yönetmen olarak görev aldı. Daha sonra CNBC-e kanalı program bölümünün yapım sorumlusu olarak çalıştı. Yapım ve yönetimini üstlendiği "INFO" adlı program, büyük plak şirketlerinin Türkiye temsilcilikleri tarafından verilen "En İyi Müzik Programı Ödülü"ne değer görüldü.

2001 yılında mesleğiyle ilgili çalışmalar yapmak üzere New York'a yerleşti. 11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi'ne düzenlenen saldırıdan itibaren *Cumhuriyet* gazetesi dış haberler servisine New York yazıları yazmaya başladı. Bu yazılara ve *Roll* dergisi için yazdığı müzik yazılarına 2004 yılı sonuna kadar devam etti.

Yazarın, Remzi Kitabevi'nden çıkan *New York'u Yaşamak* (2003) ve *30 Saniyede Bush – Amerika'da Medya ve Siyaset* (2004) adlı iki kitabı bulunmaktadır.

ZÜLAL KALKANDELEN

Utanmış Sessizlik

Remzi Kitabevi

*Denizatları, güvercinler ve
gri yarasalara...*

UTANMIŞ SESSİZLİK / Zülal Kalkandelen

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da
özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı
sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 975-14-1049-5

BİRİNCİ BASIM: Mayıs, 2005

Bu kitabın basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul
Tel (212) 520 0052 Faks (212) 522 9055
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.

İçindekiler

Mavi Saatler	7
Denizatları ve Lobektomi	13
Kısırdöngü	22
Hayaller	27
İpucu, İpin Ucu	35
Nereye Koşacaksın?	38
Büyülü Gerçekçilik	41
Kaçış	46
Kayboluş	52
Rüzgâra Karşı Yolculuk	61
Zen Manastırı	71
Bulanık Düşünceler, Yeni İnsanlar	77
Beklentiler ve Hayal Kırıklıkları	86
“Tintinnabulation” ve Deniz	89
Zaman-Mekân / Akıl-Beden	93
“Verbum Non Facto”	97
Kayıp	100
Utanmış Sessizlik	105
İllüzyon	108

Mavi Saatler

Les heures bleues... Mavi saatler...
Gece ile sabah arasında kısacık gizemli bir zaman dilimi...

Gecenin ağır karanlığında sağanak yağmur damlalarının sesi, keskin bir çığlıkla kesildi.

Sokak lambalarının kirli ışığı vurdu genç kadının kanlı bedenine.

Yaşamının son saniyelerinde yalnızdı bir gece kulübünün önünde.

Ne diledi içinden bilinmez ama garip bir gülümseme yerleşti o son anda yüzüne.

Derin mavi gözleri yarıaçık gülümsüyordu elveda derken yaşama.

Bir kadın ölmüştü New York'ta.

Sabah saat 8.15'te kapı, yumruklanırcasına çalınıyordu. Yataktan hızla kalkıp şortunu giydi. Kapıyı açtığı anda iki polis memurunun soğuk ve ürkütücü bakışlarıyla karşılaştı.

— Buyurun...

— Milo^(*) siz misiniz?

(*) Latince, asker.

— Evet... Nedir sorun?

— Bizimle karakola gelmeniz gerekiyor. Bir cinayetle ilgili.

— Kim? Ne cinayeti?

— Moonlight adlı gece kulübünde çalışan bir kadın öldürülmüş. Savcılıktan emir var elimizde. İfadenize başvurulacak.

— Fakat... Fakat benimle ne ilgisi var ki?

— Bunu karakolda öğrenebilirsiniz ancak. Hemen hazırlanın lütfen.

Gömleğini giyerken elleri titriyordu, aniden şiddetli bir öksürük krizine tutuldu. Çocukluğundan beri sinirlendiği zaman boğazı kurur ve öksürmeye başladı. Su içmek üzere mutfığa gitti hızlı adımlarla. Bardağa su doldurmaya çalışırken sürahiyi yere düşürdü. Bir yandan öksürmeye devam ediyor, diğer yandan kırılan sürahinin yere saçılan parçalarını toplamaya çalışıyordu. Ufak bir cam parçasını avcunun içine alıp kuvvetlice sıktı. Kesilen parmaklarından, yerin mozaik döşemesine kanlar akıyordu. Yayılan kana bakınca mide-i bulandı. Tuvalet girmek zorunda olduğunu söylediğinde, polislerden biri sert bir şekilde çabuk olması gerektiğini söyledi. Tuvalet girmek istemekteki asıl amacı, cep telefonundan mesaj gönderebilmektir. Mesajı yazmaya çalışırken, sınav sırasında kopya çeken çocuklar gibi kalbi hızlı hızlı çarpıyor, elleri titriyordu. Yine de o kısacık zamanda mesajı göndermeyi başardı.

“Karakolda ifadem alınacak birazdan. Dün gece 10’dan sabah 4’e kadar seninle olduğumu söyleyeceğim. Seni ararım.”

Polislerin şüphelenmemesi için sifonu çekip hemen çıktı tuvaletten. Birkaç dakika içinde evden çıkıp polis arabasına bindiler. Yan dairesinde oturan soluk benizli kadın perdeyi aralamış camdan bakıyordu. Bir an gözleri buluş-

tu. Beş yıldır oturduğu bu apartmanda kimseyi tanımıyordu. Hemen her gün görmesine karşın, o kadınla da hiç konuşmamıştı. Yalnızca Polonyalı olduğunu öğrenmişti ev sahibinden. Hiç konuşmadığı bu kadının, bir arkadaşını yolcu edercesine ona el sallamasını anlayamadı. Nedenini bilmeden karşılık verdi. Araba hareket ettiğinde bedeninin kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Bacakları istemsizce titriyor, boğazı yanıyor, bulanık görüyordu. Uyku haplarının etkisi olduğunu düşündü. Arabanın camına hızla çarpan yağmur damlaları, yüzüne düşen tek bir yağmur damlasının verdiği ferahlık duygusunun tam tersine, beynini deliyordu sanki. Terliyordu. Arabanın içindeki yoğun sosisli sandviç kokusuyla birleşen sigara dumanı, giderek etkisini göstermeye başlamıştı.

— Durdurun arabayı!!!

Olanca gücüyle haykırdı ama geç kalmıştı. Arabanın döşemesine yanardağdan fışkıran lav hızıyla kusmayı engelleyememişti. Koku bileşkesine bir de kusmuk kokusu katılmıştı.

— Niye bu kadar kötü oldu bu adam? Sinirden olabilir. Korkuyor herhalde!

Polislerin kendi aralarında konuşmalarını duyuyor ama tam olarak ne hakkında konuştuklarını algılayamıyordu. Sonunda karakola geldiler. Büyük, boş bir odaya alındı. İçeri girer girmez yalnızlık, korku ve hiçlik duygularının sanki hücrelerine şırınga edildiğini hissetti. Midesi boşaldığı için sevindi, çünkü arabada kusmasa o odada mutlaka kusacağını düşündü. Yaklaşık 15 dakika tek başına bekledi o soğuk mekânda. Tavanda gezinen bir örümceğe takıldı gözü. O kadar dikkatle bakıyordu ki hayvana, içeri giren çelimsiz dedektifi fark etmedi bile. Gözünü bir türlü örümcekten alamıyordu. Dedektif dikkati çekmek için birkaç ke re kesik kesik öksürdü, konuşmaya gelmişti. O ise örüm-

cekler hakkında konuşmak dışında hiçbir şey konuşmak istemiyordu.

— Şu tavandaki örümcek sizden ve benden daha şanslı, dedi gözünü tavandan ayırmadan.

— Öyle mi? Neden?

— Ağzının içinde iki tane penisi var. Sağ ve sol yanlarda.

Söyledikleri karşısında genç dedektifin şaşırıldığını ve belki de onun deli olduğunu düşündüğünü hissetti.

— Sizinle bu ilginç konuyu tartışmak isterdim ama neden burada olduğunuzu biliyorsunuz.

— Eve gelen polisler, bir cinayetle ilgili olduğunu söylediler.

— Dün gece Moonlight adlı gece kulübünde Anita adlı bir kadın öldürüldü. Savcının şüpheliler listesindesiniz.

Dedektif, elindeki fotoğrafı masanın üzerine yavaşça bıraktı ve ondan, dikkatlice bakmasını istedi.

— Öldürülen striptizci kadını tanıyor muydunuz? Cinayetle ilginiz var mı?

— Onu şovlarında gördüm. Fakat cinayetle ilgim yok.

— Cinayetin işlendiği gece kulübüne sık gidiyormuşsunuz. Kulübün sahibi şüpheli olarak sizin adınızı da vermiş.

— Oraya gidiyor olmam katil olduğumu göstermez!

Cinayet gecesini neredeydi? Kiminle ne yaptı? Eve saat kaçta döndü? Bıktırana kadar düzinelerce soru sordu dedektif.

— Benim olayla bir ilgim yok. Dün gece yalnız değildim. Kız arkadaşım ile birlikteydim bütün gece. O bahsettiğiniz gece kulübüne ara sıra gidiyorum. Fakat öldürülen kadınla bir ilişkim yok. Striptizci kızlardan biri olduğuna göre şovlarda izlemişimdir mutlaka. Kulüp sahibi neye dayanarak benim adıma polise verdi bilmiyorum ama o kadınla benim bir ilgim yok. Ayrıca da burada bu şekilde bekletilmekten de rahatsızım!

— Birlikte olduğunuzu söylediğiniz kız arkadaşınız kim? Tanıklığına başvurmamız gerekecek.

Dedektife istediği bilgileri verdikten sonra da, o soğuk ve sevimsiz odadaki yalnız bekleyişi devam etti. Ta ki dedektif bir saat sonra tekrar odaya girinceye kadar. Kefalet karşılığı, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılıyordu.

Karakoldan çıkıp eve geldi. Yerde, pıhtılaşmış kan lekeleri duruyordu. Kırılan sürahinin parçalarını süpürüp yeri ve halının lekeli kısımlarını sildi. Koltuğa oturdu ve o sabah yaşadıklarını düşündü. Ani bir hareketle telefona uzandı eli. Uzun zamandır aramadığı bir numarayı çevirdi.

— Merhaba. Bir yerde kahve içebilir miyiz?

— Bir dedektif aradı, dün gece seninle olup olmadığını sordu. Neler oluyor?

— Konuşmamız lazım. Senin evin yakınındaki kahvede buluşabiliriz istersen.

— Ben kahvemi yeni içtim. Evde buluşalım.

Korkunç sabahın bütün mide bulandırıcı kokusunu üzerinde taşıyan kıyafetleri çabucak çıkarıp duş aldı. Tıraş olmadı. Penda'nın^(*), onun bu tıraşsız halini sevdiğini biliyordu. Yarım saat sonra zili çalarken aynı kapıyı kendi anahtarıyla açtığı günleri hatırladı. Çok fazla değil, sadece birkaç ay geçmişti aradan. İlişkileri bittiği gün anahtarı da geri vermişti. O zamandan bu yana ilk kez geliyordu daima kurabiye kokan bu eve. Zilin sesiyle birlikte Belka'nın havlama sesleri geldi içerden. Kapı açıldığında, her zamanki gibi bacaklarına sarıldı oyunbaz köpek. Bir süre kapıda Belka'yla oynadıktan sonra Penda'nın yüzüne bakakaldı. Ne içeri girebildi ne de bir kelime edebildi. Donmuştu sanki.

— İçeri gel. Şanslısın, yine senin sevdiğin kurabiyelerden yapmıştım.

(*) Swahili dilinde aşk.

O an eskisi gibiydi her şey. Birbirlerini görmeden geçirdikleri zaman, aralarındaki çekim gücünü azaltmamıştı. Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar bir süre. Bu, sadece gözlerin konuştuğu telepatik bir andı. Ortak bir arkadaşlarının evindeki partide tanıştıkları ilk günden beri karşı konulmaz bir cinsel çekim vardı aralarında. Seks söz konusu olduğunda beyinleri aynı doğrultuda çalışıyordu. Asansörler, restoran ve barların tuvaletleri, kuytu sokak kaldırımları, taksiler, süpermarketler, parklar, hastaneler, ilginç sevişme mekânları olmuştu onlara. Böylesine gerilimden uzak ve heyecanla süregiden bir cinselliği paylaşırlarken sona ermişti ilişkileri.

Aylar sonra birbirlerini gördüklerinde, yaşanan sabahın tüm sıra dışılığına karşın hiç ayrılmamış gibi davrandılar. Evin girişindeki daracık holün soğuk mermer döşemesinde, Belka'nın havlama sesleri arasında seviştiler.

Denizatları ve Lobektomi

Bugün seni görüp konuşmak istedim... Korkunç bir sabah geçirdim. Karakolda ifadem alındı. Bir cinayet işlenmiş dün gece. Benim de adım şüpheliler listesinde. Senin ifaden üzerine kefaletle çıktım.

— Öldürülen kim? Ne ilgin var senin bu cinayetle?

— Benim bir ilgim yok. Zaman zaman gittiğim bir striptiz kulübünde çalışan bir kadın öldürülmüş. Kulüp sahibi şüpheli olarak benim de adımlı vermiş.

— Tam olarak ne dedin ifadende?

— Kadını tanımadığımı, dün gece seninle yemek yiyip gece geç saatlere kadar birlikte olduğumuzu ve sonra da eve döndüğümü söyledim...

— Neden yalan söyleme gereği duydun?

— İnandırıcılığı artırmak için. Nerede olduğumu kanıtlayamazsam, sonu belli olmayan bir yola girebilirim. Bununla uğraşmak istemiyorum!

— Peki gerçek ne? Neredeydin dün gece?

— Biriyle yemek yedim. Sonra eve döndüm.

— Neden doğruyu söylemedin öyleyse? Yemek yediğin o kişi senin için tanıklık yapabilirdi.

— Yapamaz.

— Yapamaz mı?

— Çünkü o kişiyi tanımıyorum. Bir barda tanıştık. Yemek yedik, içki içip bir süre sohbet ettik ve ayrıldık.

— Herhangi bir kadın. Onlardan biri yani...

Hiç bitmeyecekmiş gibi uzun ve bir o kadar da rahatsız bir sessizlik... Birbirlerine bakmıyorlardı. Milo'nun, az önce seştiği kadına o anda bakacak cesareti yoktu. Pencereden so-kağı izliyordu Penda. Duruşunu hiç değıştirmeden kararlı bir ses tonuyla sessizliğı sona erdiren o oldu.

— Tamam... Zaten dedektife istediğini söyledim. Dün gece birlikte yemek yedik ve sen sabah 4'e kadar benimleydin. Sonra da evine gittin. Sorun yok öyleyse. Olay kaçta olmuş?

— Gece iki buçuk civarında... Bak, seni bu konuya bulaştırdığım için üzgünüm.

— Üzgün olduğunu sanmıyorum. Geceyi birlikte geçirdiğin o kadını aslında hiç bulamayacağını biliyordun ve polis-lere benimle birlikte olduğunu söyledin. Ne düşünüyordun? Bana mesaj gönderirken sana hayır demeyeceğimden nasıl bu kadar emindin? Nasıl?! Bunun cevabını sen ver ve üzgün olduğunu söyleme bana.

Yanıtı ikisi de biliyordu.

Amerikan adaleti Milo'nun peşindeydi. Her ikisi de bunun korkutucu anlamının farkındaydı. Üstelik artık Penda da yalancı tanık olarak işin içindeydi. Birlikte oldukları konusunda hiçbir şüpheli nokta kalmaması için bütün ayrıntıları ko-nuştular. Hangi yemeğı yiyip ne içtiler? Gece boyunca ne yaptılar? Her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşup planlamış-lardı. İnandırıcılığı artırmak amacıyla aralarında bir de anlaş-ma yaptılar. Milo, sevgili oldukları izlenimini yaratmak için Penda'nın evine bazı eşyalarını taşıyacak ve zaman zaman bir-likte kalacaklardı. Fakat anlaşmaya göre, bunu yaparken, bir-

birlerinin hayatlarına karışmayacaklardı. Evin küçük odasını Milo alacak ve bazı kitapları ile bilgisayarını getirecekti. Evde kaldığı zamanlarda yine o odayı kullanacaktı. Mutfak ve banyo ortak kullanıma açıktı. Böylece ortak alanlar ile şahsi alanlar ayrılmış oluyordu. Konuyu tartışma çıkmadan çözmek her ikisinin de işine geldi. Kurallar açıktı. İstedikleri zaman birlikte olacaklardı ama bu, ilişkilerinin yeniden başladığı anlamına gelmeyecekti. Dolayısıyla, her ikisi de özel hayatlarını özgürce yaşayacaktı. Sadece zorunluluk nedeniyle bir süre için zaman zaman aynı evde kalacaklarını defalarca tekrarladılar birbirlerine. İlişkiyi bu şekilde yaşayıp, “Neden böyle olmak zorunda?” sorusunu sormayacaklardı. Yükümlülük yok, sadece yaşanan anın zevkini paylaşma vardı.

— Senin adına iyi bir anlaşma oldu bu, dedi Penda. Hem bir kadınla istediğin zaman birlikte olacak hem de aslında ortada resmi bir ilişki olmadığı için hiçbir yükümlülüğün altına girmeyeceksin. Bütün erkeklerin düşlediği şeye sen sahip oldun.

— Bana kalırsa senin açından da iyi. Neden söylediklerin senin için de geçerli olmasın?

— Ya benim, artık 40 yaşında bir kadın olarak, hayal ettiğim böyle bir ilişki değilse?

— Aramızda resmi bir ilişki olsa yani evlensek, bu birlik-teliğin senin hayal ettiğin biçimde kalacağını mı düşünüyorsun?

— Hayır.

— Öyleyse?

— Sadece bir kadına bağlanmanın seni neden bu kadar ürküttüğünü anlamaya çalışıyorum.

— Asıl sorun, ikimizin farklı oluşu. Sen tam bir denizatisın ve karşında da sana uyum sağlayacak bir eş istiyorsun.

— Denizatı demekle neyi kast ettiğini açıklar mısın?

— Hayvanlar âleminin bu güzel üyesinin, hayranlık uyandırıcı bazı davranışları var. Denizatları tekeşlidir. Her sabah birbirlerine olan bağlılıklarını göstermek için sadakat dansı yaparlar. Sen de bunu bekliyorsun ama ben bunu yapabilecek biri değilim.

— Yani bu durumda sorun senden değil benden kaynaklanıyor, öyle mi?

— İkimiz de biliyoruz ki, her şey senin istediğin gibi başlasa bile bir süre sonra yürümeyecek. Gerçek dünyada ilişkiler o şekilde yaşanmıyor. Ben senin evlenmek istediğin erkek değilim aslında. Hayal ettiğin özellikteki erkek gibi olmamı istiyorsun. Seninle birçok konuya farklı bakıyoruz.

— Mesela?

— Örneğin yaşam tarzlarımız bile farklı. Beni, yaşadığım hayattan dolayı suçluyorsun. Ben kapitalizme inanıyorum, sen nefret ediyorsun.

— Daha fazla para kazanmak hırsı sürekli seni kamçılıyor, toplumsal bilincini yitirmiş durumdasın.

— İyi öyleyse, demek ki ben New York'ta yaşadığım için şanslıyım. Üstelik, ne zararı var öncelikle kendi çıkarlarımı düşünmemin? Herkes kendi istediğini özgürce yapıyor bu ülkede. Ben de kendi koşullarımı daha iyileştirmeye çalışıyorum.

— Kim istediğini yapabiliyor? Herkesin eşit olanaklara sahip olduğunu ve kamusal yarar için çalıştığını iddia etmeyeceksin herhalde! Kimse bir diğerini düşünmediği gibi, herkes kendi amaçları doğrultusunda önüne çıkanı yok etmeye çalışıyor.

— Senin hayalinde, herkesin toplum yararına çalıştığı bir ülke var ama gerçekte öyle bir yer yok dünya üzerinde. Senin ütopyan o. Ayrıca her insan yeteneklerini kullanarak olanaklarını kendi yaratmalı. Ben bunda hiçbir sakınca görmüyorum.

— Hangi yöntemlerle? Eşit olmayan koşullarda mı?

— Şimdi yine ahlaki değerlere geldik, değil mi?

— Kapitalizm, ruhu olmayan şeytani bir sistem. Herkesin kendi çıkarını maksimize etmek için önüne geleni ezmesine dayanıyor. En kötüsü ne biliyor musun, sen aşkta da bu sistemi uygulamak istiyorsun. Kapitalist aşklar! Parolası da, “o an canın kimi istiyorsa onunla birlikte ol, alabileceğin en büyük zevki al ve sonra da hiç kimseye karşı en ufak bir sorumluluk taşıma!”

— Tamam, demek ki ben doğru zamanda doğru yerdeyim. Fakat sorabilir miyim, sen bu kapitalist ülkede ne yapıyorsun?

— Kendi değerlerime göre yaşayıp en iyi yapabildiğim şeyi yaparak mutluluğu yakalamaya ve çevremdeki insanlara faydalı olmaya çalışıyorum. Eğer kapitalist felsefeye gönül vermiş birisi olsaydım, sadece kendimi düşünür, devasa ticari holdinglerin izlediği vahşi politikaları uygular, güçsüzü ezer, zayıfı sömürürdüm.

— Mutlu ve güçlü olmadıkça topluma nasıl faydan olacak?

— Başkaları mutsuz ve sen güçlü olmak için önüne geleni ezerken nasıl mutlu olacaksın?

— Bu bir oyunsa, ben kurallarına göre oynamak istiyorum. Aksi takdirde ayakta kalma şansı yok.

— Argümanların az pişmiş. Bu bir oyun değil, yaşama sanatı. Bu sanatın da birincil koşulu, diyalektik düşünme. Başkalarını anlamak ve sorunlara çözüm bulabilmek için diyalektik düşünmek zorundasın. Yoksa meydan savaşına döner hayat.

Hayata birbirinin tam tersi açılardan baktıkları doğrudu. Seks dışında herhangi bir konuda konuşmaya başladıkları zaman, geldikleri nokta bir çıkmaz oluyordu. Yaşam tarzları ve

felsefeleri birbirine tamamen zıt iki insanı bir araya getiren ne olabilir? Bu sorunun yanıtı, zor duruma düşen Milo için her defasında olduğu gibi ‘ihtiyaç’tı, peki onun için neydi? Soruya mantıklı bir yanıt kendisi de bulamıyordu. Mantık, duygular karşısında kontrolü yitirmişti.

Karşısındaki koltuğa uzanmış, elinde uzaktan kumandayla televizyon kanallarını gezen Milo’ya baktı. Garip bir şekilde, her şeye karşın, o anda onunla birlikte olmaktan mutluydu. Uzun bir suskunluktan sonra, yaptıkları sıkıcı tartışmanın etkisini gidermek için tekrar konuşmaya başladı.

— Merak ettim, eşlerden biri ölünce ne yapıyor denizatları?

— Yeni birini bulmaları için uzun bir süre geçmesi gerekiyor.

— Zavallılar.

— Onları zavallı buluyorsan, neden onlar gibi yaşamak istiyorsun?

— Sence bu, bilinçli bir tercih mi?

Kendi sorduğu soru aklına takılıp kaldı Penda’nın. Gerçek mutluluğu bulamamıştı o güne kadar. Kısa dönemli mutlulukları olmuştu ama sonu hep hayal kırıklıklarıyla biten, daha çok anlık sevinçlerdi bunlar. Eğer Milo birlikte olmak istediği erkek değilse, neden onunla ilişkiyi sürdürmek için çabaladığının yanıtını kendisi de veremiyordu. Yalancılıkla ya da oyun oynamakla suçlayamazdı onu. Aksine her şeyi apaçık söylüyordu ve bu anlamda oldukça dürüst bir tavır içindeydi. Öyleyse neydi Milo’dan vazgeçememesinin nedeni? Birçok kadının özenebileceği bir hayatı vardı. Saygın bir üniversitede doçent olmayı başarmıştı. Karşı cinsin ilgisini çeken bir fiziğe sahipti. Daha önce de erkek arkadaşları olmuştu, fakat hiçbirine Milo’ya hissettiklerini hissetmemişti. Ona olan duyguları çok karışık ve güçlüydü. Milo’nun herhangi bir açıklama

yapmadan ilişkilerini sona erdirmesini, onun bir tür bunalıma girmiş olabileceğine bağlasa da, bunu hazmedememişti. İlişkileri bittiğinde terapiye devam etmişti bir süre. Hayatını altüst eden bu adama olan zayıflığının nedenini anlamaya çalışmıştı.

“O zayıflığın adı aşk,” demişti terapist.

— Aşk bu kadar yıpratıcı mı? Eğer öyleyse, yıkıcı olanın çekiciliği nerden geliyor? Konumuz sanat olsaydı, sarsıcı ve yıkıcı etkiler bırakan bir eserin başarısından söz edebilirdik. Duyguları altüst eden bir resim, tokat yemiş hissi veren bir film, akıllardan çıkmayıp insanı çılgına çeviren bir müzik... Bunların hepsi mecazi anlamda yıkıcıdır, ayaklarınızın altından halının çekildiğini ve yere yapıştığınızı hissedersiniz. Fakat Milo’nun bendeki etkisi gerçek anlamda yıkıcı, ayağa kalkıp yürümemi bile engelleyecek kadar. Öyleyse bu erkeğe, bütün bunlara karşın nasıl âşık olabilirim!

— Belki bilimsel bir açıklama yapılabilir. Harry Harlow adını duyduunuz mu? İnsana yakın türlere karmaşık bir beyin operasyonu yapmasıyla tanınan ve hayvanları kullanarak yaptığı araştırmalar nedeniyle hayvan hakları savunucularının şiddetle karşı çıktığı bilim adamı. Bir grup şempanze ve maymunu alıp içlerinden sadece ikisine lobektomi^(*) uyguluyor ve onları grubun içine bırakıyor. Harlow, sonraki aşamada öğrencilerinden, lobektomi uygulanan maymunları bulup hareketlerini incelemelerini istiyor. Öğrenciler bütün çabalarına rağmen bulamıyorlar, iş maymunlar arasında eşleşmeye gelene kadar. Çünkü, lobektomili erkek maymun, derhal eşleşeceği dişi maymunu buluyor; o da lobek-

(*) Bir organın loblarından birinin ameliyatla alınmasına dayanan cerrahi işlem.

tomi uygulanmış olan tek dişi maymun. Maymunların da biz insanlar gibi farklı karakterleri var ve kendilerine en çok benzeyenlerle bir arada olma eğilimindedir. Biz insanlar da, kendimize benzer düşünce yapısına, davranışlara ve duygulara sahip olan diğer insanları bulup onlarla vakit geçirmeye programlıyız.

— Fakat Milo'yla ben aynı düşünce yapısına sahip değilim ki! Sorun burda.

— Onunla paylaştığınız bir şeyler vardır ve bu bilinçaltındadır. Kendinize bile itiraf etmekten çekindiğiniz duygular belki...

Terapistle yaptıkları bu konuşmayı anımsadı. Yine, bu nerden geldiğini bir türlü anlayamadığı garip etkinin rüzgârında savrulmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlayamadan yine karşısındaydı o; üstelik reddetse bile, cinayete suçlandırıldığı bir anda.

Milo'nun yaptığı denizati benzetmesi takılmıştı aklına. Eve dönerken her zamanki yolunu değiştirip denizatlarıyla ilgili küçük bir araştırma yapmak üzere Times Square'e yakın büyük halk kütüphanesine gitti. Bir süre internette araştırma yaptıktan sonra, denizatlarıyla ilgili genel bilgiler veren bir kitap buldu. 1985 yılında İngiltere'de basılmış ince bir kitap. Kitabın sayfalarını merakla karıştırırken birden sayfanın birinde yer alan muhteşem bir denizati fotoğrafı dikkatini çekti. Fotoğrafın alt yazısı ilginçti. Erkek denizatları hamile kalıp doğuruyormuş! Hoşuna gitmişti bu. Kütüphaneden hızla çıktı. Milo'nun evde olmasını umuyordu koşarcasına eve dönerken. Kapıyı telaşla açtı. Belka'dan başka canlı yoktu evde. Karnı acıkmıştı. Pizza ısmarladı. Yarısı Milo'nun sevdiği gibi sade, yarısı mantarlı... Bir saat sonra televizyonun karşısında pizzayı yerken yorgunluktan

gözleri kapanıyordu. Yazdığı notu mutfak masasının üzerine koyup yatmaya gitti.

“Aslında bu akşam seni hamile bırakmaya niyetliydim ama yoksun... İyi geceler, Penda.”

Kısırdöngü

Sabah Belka'nın havlama sesiyle uyandı ama yataktan kalkmak istemiyordu. Tekrar dalmak üzereyken, bu defa telefonun sesiyle sıçradı. Sabahın 8'inde kim niye arar? Telesekreter niye icat edilmiş? Mesaj bırakırlar nasılsa...

İki saat sonra çalar saatin ziliyle tekrar uyandı. Sabahları yataktan kalkma sorunu olduğu için her şey olumsuz görünüyordu. Yorganı kısa geliyordu. Yastıksa fazlasıyla yumuşaktı. "Yorganım bile sorunlu!" diye söylenerek kalktı yataktan. Eli, her zamanki gibi siyah pantolonuna gitti. Yeni pantolonlar alsa da her gün aynı pantolonu giymeye devam ediyordu. İnsan doymazlığı!

— Biliyor musun Belka, ben açgözlüyüm. Sen benden çok daha akıllısın. Karnını doyurmak için yiyor, ihtiyaç duyunca karşı cinsle birlikte oluyorsun. Senden öğreneceğim çok şey var. Üstelik sen beni çok iyi anlıyorsun. Açsın değil mi? Hadi mutfağa. Sürprizim var sana. Dün marketten ikimize de nefis mamalar aldım.

Belka'nın yiyeceğini hazırlayıp masaya oturdu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kalabalık içinde kahvaltı yapmayı özlemişti. Uzun zaman olmuştu ailesini görmeyeli. Yaklaşık dört

yıl... “Kahvaltı hazır!!!!” Babasının neşe dolu sesini duyar gibi oldu. Annesinin uyku sorunu olduğu için kahvaltıyı her sabah babası hazırlardı. Özenle, isteyerek, mutlulukla... Yemeleri için masada duran her şeyi tek tek sayardı: “Baldan da ye. Bu peynir çok güzel. Zeytinler iri ve sert. Ekmekleri de kızarttım.”

— Rüyalar, geçmişî hatırlamalar, baksana ağlıyorum bir de. Ne oluyor bana bugün Belka?

O sırada mutfak tezgâhının üzerinde, akşam bıraktığı nota Milo’nun yazdığı yanıtı buldu: “Bu bir zevk olurdu benim için. En yakın zamanda görüşmek üzere.”

Notu okurken kapının açıldığını duydu. Çok uzun süren bir toplantıdan çıkmış, aşırı derecede yorgun, aksi ve yaşlı bir politikacının yüz ifadesiyle içeri Milo girdi. Daha önce onu hiç böyle görmemişti. Sandalyeye yığılırcasına oturan genç adamın ellerinin titrediğini fark etti.

— İyi misin?

— Pek değil. Yorgunum...

— Az önce notunu buldum... Ne oldu? Dün gece ne zaman geldin, ne zaman çıktın ve neden şimdi döndün eve?

— Bu soruların hepsini yanıtlamaya gücüm yok şu anda. Çok başım ağrıyor. Dedektif aradı bugün. Yine bir sürü soru sordu.

— Beni de aradı. Tanıklık yapmam için...

— Bu iş çok canımı sıkıyor.

— Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Nasıl olacak bilmiyorum...

— Seni de bu işe karıştırdığım için üzgünüm.

— Yanlış anlama. Sana güveniyorum ve yardım etmek istiyorum. Ayrıca buna, bile bile evet dedim, biliyorsun.

— Umarım bir an önce kapanır bu soruşturma.

— Yemek yedin mi? Bamya pişireceğim bugün. Sever misin?

— Bamya mı? Daha önce hiç bamya yemedim.

— Öyleyse kesinlikle denemelisin. Ya çok sevilen ya da nefret edilen sebzelerden biri. Bir şey iddialıysa hep öyle olur, bilirsin. Köleleştirilen Afrikalıların Batı dünyasına tanıştırdığı bir sebze. Her yediğimde teşekkür ediyorum onlara.

— Sebzelerle bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum.

— Hakkımda bilmediklerin bildiklerinden daha fazla.

Akşam yemek yerken masada fazla konuşmadılar. Yeni aldığı birkaç DVD vardı ama karşısında yemek yerken bile yorgunluktan uyumak üzere olan birine bunu önermenin anlamı yoktu. Seks dışında birlikte oldukları anları artırmaya çalışsa da sonuç alamıyordu. Giderek bir kaosa dönüşen ilişki ve aynı evde yaşayan iki yabancı haline gelmek en korktuğu şeydi. Birlikte yaşama anlaşmasını yaparken, bunu bir süre denerlerse, birbirlerine alışıp yakınlaşacaklarını hayal etmişti. İlişkilerinin gelişmemesinin, fazla birlikte olamamalarından kaynaklandığına inanırdı eskiden. Fakat nedenin bu olmadığı ortaya çıkmıştı. O, odasında müzik dinleyip bunları düşünürken, sevdiği erkek yan odada yatıyordu. Birbirini seven iki kişi niye aynı evde yaşarken bu kadar uzak olsundu ki... O anda tek istediği ona sarılmaktı oysa. Onun yerine, iri kahverengi gözlerini dikmiş ona bakan Belka'ya sarıldı.

Gece saat iki sıralarında tuvalete gitmek üzere kalktığında mutfak masasının üzerinde yine bir not buldu:

“Yemek çok güzeldi. Teşekkürler.”

Milo'nun odasına gidip kapıyı tıklattı. Ses çıkmayınca içeri girdi. Kimse yoktu. Yatak bozulmamıştı bile. Nereye gitmiş olabilirdi? Yorgunluktan bayılmak üzereyken gecenin o saatinde neden dışarı çıkmıştı? O gece kendi evinde kalacaktıysa neden onun evinde kalıyor gibi yapmıştı? İçini bir hüznün kapladı. Telefon etse evdeyse bile cevap vermeyeceğini biliyordu.

Kendini kapana kısılmış gibi çaresiz hissetti. Ağlamak istemiyordu ama gözyaşları özgürdü.

Ertesi akşam iş çıkışında eve gitmedi. Milo'nun oturduğu apartmanın karşısındaki "Estela" adlı barda oturup bekleme-ye başladı. Tahta yer döşemesi, tahta masaları ve loş ışıklarıyla özellikle gün karardıktan sonra son derece rahatlatıcı bir atmosfer oluyordu barda. Apartmana giren çıkanı gözetlemek için üç saat boyunca aynı kapıya baktı durdu. Yaptığına kendisi de inanamıyordu. "Nereye giderse gitsin!" diye haykırmak yerine o barda saatlerini tüketiyordu. Beklemekten iyice sıkıldığı bir sırada en yakın arkadaşı Nona aradı.

— Orada oturmaya devam et. Senin son noktayı koyabilmen için iyi bir darbeye ihtiyacın var. O son darbenin peşindesin.

— Ne demek istiyorsun?

— Bana öyle geliyor ki, senin bu adamı bırakabilmen ya da unutabilmen için tamamen yıkılman gerekiyor. O her neyse, en kısa zamanda gerçekleşir ve sen hayatına çeki düzen verirsın umarım. İlişkinizin bu şekilde sürmesi halinde seni kaybedeceğimi görüyorum.

— Bu kadar acımasız olmak zorunda mısınız?

— Evet, zorundayım. Bugüne kadar o ne yaptıysa kabul ettin. Senin gibi akıllı ve genç bir kadın, bir cuma akşamını bu şekilde geçirmemeli. Çok sevdiğim bir arkadaşımısın ve mantığın senin hayatından çekip gittiğini görüyorum.

— Beni düşündüğünü biliyorum. Şu anda yapmaya çalıştığım şeyi, içinde bulunduğum duruma bir son vermek için yapıyorum. Hey, dur bir dakika... Kapatmak zorundayım. Kapıda gözüktü şimdi, apartmana giriyor.

— Beni haberdar et. Tamam mı?

— Tamam. Merak etme.

Saatlerdir barda tek başına oturup içmesi bar sahibinin

dikkatini çekmişti. Barın arkasından meraklı meraklı ona bakıyordu. Çok fazla şarap içmişti ve biraz daha devam ederse eve gidecek gücü kendinde bulamamaktan korkuyordu. Nona'yla konuştuktan sonra, birkaç saat daha bekledi. Belki de Milo o akşam dışarı çıkmayacaktı. O gece bu gizemi çözemezse başka akşamlar da aynı planı uygulamaya karar verip ayrıldı bardan. Eve gitmek üzere dışarı çıktı ama şiddetle onu görmek istiyordu. Engelleyemedi kendini. Telefon edip yakın bir yerde olduğunu ve uğramak istediğini söyledi.

Kapıyı, çıplak ve sıırsıklam bir halde açtı Milo. Duş aldığını söyleyip onu da kolundan çekip banyoya götürdü. Tekrar her şeyin başladığı o ilk ana döndüğünü hissetti. Her sevişmeden sonra en başa aynı zamanda en sona ulaşıyordu. Eve geldiğinde, bir başka uykusuz gecenin karanlık saatlerinde yalnızdı yine.

Hayaller

Bir öğleden sonra işten erken ayrılıp eve uyumaya gitti. İçeri girdiğinde Milo'nun odasının kapısının yarıaçık olduğunu fark etti. Bir an içerde olup olmadığını kontrol etmek istedi fakat anında vazgeçti. Evdeyse geldiğini duyardı nasıl olsa. İsterse yanına gelirdi. Koltuğun üzerinde Belka'yı severken uyuyakaldı. Neredeyse iki saat geçmişti. Uyandığında, Milo'nun kapısı yine yarıaçıktı. Bu kez kendini tutamadı. İçeri bir göz attı. Oda boştu. Aceleyle üzerini değiştirip dışarıya çıktı ve yine Bar Estela'da buldu kendini. Akşamları Milo'yu takip etmekten başka hiçbir şey yapamaz olmuştu. Partiler, arkadaşlar, sinemalar, tiyatrolar, konserler sanki çok geçmişte kalmıştı. Artık o aramadığı için arkadaşları da aramıyordu. Terapist gitmesi için sürekli ısrar ettiğinden, Nona'yla bile az görüşmeye başlamıştı.

Akşamları sık sık gittiği barın Brezilyalı sahibi Miguel'le tanışmıştı sonunda. Kendisini, şehre yeni gelen ve iş arayan bir lise öğretmenini olarak tanıttı ona. "Sizin gibi hoş bir hanım kısa zamanda iş bulur, eminim ama bu barda çok vakit harcıyorsunuz. Dışarı çıkın. Bu şehirde hayat kapılar ardında değil, sokaklardadır," dedi Miguel.

Milo'yu gözetlemekle geçirdiği gecelerden birinde o hüznü adamın bütün hikâyesini dinledi.

— Brezilya'dan New York'a geleli 22 yıl oldu. Bu kadar zaman geçti ama ayrıldığım o kasabaya bir daha hiç gitmedim.

— Neden?

— Önceleri vizem yoktu. İlk birkaç yıl kaçak kaldım burada. Sonra Amerikalı bir kadının yardımıyla hem vize sorunumu hallettim hem de bu barı açtım. Karşılığında sevgilisi olmamı şart koştu kadın. Hâlâ Brezilya'daki karımı seviyordum oysa...

— Brezilya'da karın mı var?

— Evet, üstelik bir de kızım var. Yeşilkart belası yüzünden oldu her şey. Buraya aileme bakabilmek için para kazanmaya gelmiştim. Brezilya'da çok direndim, tutunmaya çalıştım, iş aradım yıllarca ama yaptığım işlerden yeterli para kazanamadım hiçbir zaman. Hayatımız çok zordu. Para için geldim bu şehre. İlk altı yıl ne iş olsa yaptım. Bulaşıkçılık, garsonluk, gazete dağıtıcılığı, barmenlik... Çalışmadığım zamanlarda ise akşamları metro istasyonlarında gitar çalıyordum. Kazandığım parayla hem yaşamaya çalıştım hem de Brezilya'daki aileme para gönderdim. Kaçak olarak bu işleri yaparken altı yılın sonunda bir gün Meksikalı bir üçkâğıtçıyla tanıştım bir barda. Bana, çok para kazanabileceğim bir olanak sunacağını söyledi. Benden 16 yaş büyük Amerikalı çok zengin bir kadınla yaşamayı kabul edersem, onun sayesinde hem vize alabileceğimi hem de kadının bana yüklü bir para ödeyeceğini söyledi. Kadın, yalnızlıktan hafif delirmiş. Bizim Meksikalı da komisyon alıyormuş bu işlerden. Çaresizdim. Bir kurtuluştu benim için bu. Kabul ettim. Bir süre sonra durumu düzeltilir, Brezilya'daki ailemi de buraya alırım diye düşünüyordum ama Amerikalı kabul etmedi. Her şeyi olduğu gibi ve barı açmam için verdiği parayı geri alacağını, beni süründüreceğini söyledi. Brezilya'daki karımsa olanları duymuştu ve beni asla affetmedi. Onu haksız bulduğumu söyleyemem. Çok severek

evlenmiştik. Fakat şimdi ben burada para peşinde acı dolu bir hayat yaşıyorum. O orada içi öfke dolu ve benden nefret ediyor. Artık gönderdiğim paraları da kabul etmiyor. Buraya getirmek istedim onları ama gelmiyor. Sanıyor ki sevdiğim için yaşıyorum Amerikalıyla. Yeterince güçlü olmadığımı, en kolay yolu seçtiğimi söyledi. Bunun neresi kolay? Sevmediğim biriyle, üstelik yarı deli ve benden 16 yaş büyük bir kadınla her gün aynı yatağı paylaşmanın ne demek olduğunu ancak ben bilirim. Para kazanıp özgürleşeceğim derken, tam bir tutsak oldum. Bu kadar yıl geçti, beraber olduğum her kadında hâlâ Estela'yı bulmaya çalışıyorum. Asla unutamadım onu. Bir tutkudur o benim için ve büyüdü içimde.

— Tekrar gidip konuşmayı denesen, belki...

— Gidersem benimle konuşmayacağını, hatta onu göremeyeceğimi söylüyor. Oraya gidip onu görmemeye dayanmamam. Bu yüzden günlerimi bu ülkede geçiriyorum. Kızım şimdi 24 yaşında. Ona mektuplar yazdım ama okudu mu, okuduysa ne düşündü, bilmiyorum. Nasıl bir hayatım olduğunu tahmin et! Evet, artık param var. Fakat mutluluk çok uzaklarda...

Günlerce aklından çıkmadı bu hikâye. Dışardan bakıldığında hoş, 40'lı yaşlarının ortalarında, hafif kırışmış saçlarıyla çekici bir erkekti Miguel. Sevdiğini söylediği kadından 22 yıl boyunca uzak kalması ve başka bir kadınla yaşaması anlaşılabilir gibi değildi. Nona'ya Miguel'in hikâyesini anlatıp, "Aczini görsen, acınası bir durumda," dediğinde, beklemediği bir yanıtla karşılaştı. "Hiç olmazsa sevdiği kadından ayrı kaldığı için acı çekiyor, sen sevdiğin adamla aynı evde yaşayarak aynı acıyı çekiyorsun. Hanginiz daha âciz acaba?"

Bu konu, Milo yüzünden bir kez daha tartışmalarına neden oldu. Sonunda Nona'nın ısrarı üzerine, akşamları bara gi-

dip beklemek yerine, bir özel dedektifle anlaşmaya karar verdi. Böylece eski düzenli hayatına geri dönecek ve uzun süredir ilgilenemediği kitabını yazmaya devam edecekti. Penda, bir süre grnmeyeceğinden, merak etmemesi için Miguel'e uğrayıp bir süre şehirde olmayacağını söylemek üzere bara gitti. Akşam karanlığı bastırmış, Miguel her zamanki gibi köşedeki masasında oturmuş şarap içiyordu Penda Estela'ya girdiğinde.

— Beyaz Zinfandel! Favori şaraplarımdan birini içiyor-sun!

— Bu şarabın adı “Beyaz Zinfandel” ama rengi pembe, nedenini biliyor musun?

— Hayır...

— Favori şarabını iyi tanıımıyorsun yleyse... Beyaz Zinfandel, siyah zm kullanılarak beyaz şarap üretilirken uygulanan teknikle üretiliyor. Burada bir küçük püf noktası var tabii. Siyah zmn zarlarını, rengi suya karışmadan önce ayırıyorlar. Böylece Beyaz Zinfandel, pembe şarap renginde elde ediliyor.

— İyi ki uğramışım sana. Yeni ve önemli bir bilgi öğrendim.

— Bu gece burada mısın yine?

— Hayır. Sana, bir süre şehirde olmayacağımı söylemek için uğradım. Bir arkadaşımı görmeye Philadelphia'ya gidiyorum. Bir süre yokum.

— Neden bana gerçeği anlatmıyorsun, sana yardım edebilirim, cümlesi üzerine oldukça şaşırdı. Miguel devam etti:

— Ben bu şehirde öyle çok insanla tanıştım ki, bana doğru sylenmediğinde anlıyorum artık. Bir yere gidiyor musun gerçekten?

Gerçeği anlatmakla anlatmamak arasında tereddüt etti. O yaşadığı kısa tereddüt anı bile aslında onu ele veriyordu.

— Ayrıca seni karşıdaki apartmana girerken gördüm. Burada zaman geçirmeye değil, belli bir amaçla geliyorsun. Karşı apartmanda kimin peşindesin?

Garip bir şekilde güveniyordu bu adama. Üstelik Miguel, bütün hikâyesini olduğu gibi anlatmıştı ona. Bardağa biraz daha şarap doldurup başladı her şeyi anlatmaya.

Olanları dinleyen Miguel, şaşırmış görünmüyordu.

— O adamı biliyorum. İki kez geldi buraya. Yanında aynı kadın vardı. Dikkatimi çektiler. Kadın olağanüstü güzeldi. Siyah uzun saçlı, uzun boylu, gösterişli bir kadın. Bir kere birlikte karşı apartmana girdiklerini gördüm.

— Ne zamandı bu?

— Bir ay kadar önce.

Milo'nun hayatındaki sayısını bilmediği kadınlardan biri olmalıydı. Buna alışıkta fakat onunla ilgili öğrendiği her ayrıntı, giderek tanımlayamadığı bir şüphenin gelişmesine yol açıyordu. Aklına getirmekten bile kaçındığı bazı gerçeklerle yüzleşmekten korkuyordu. Yine de olayların üzerine gitmeye karar verdi. Öncelikle, öldürülen striptizci hakkında bilgi toplayacaktı. Bu düşüncesini Nona'ya açtığı anda ters bir tepkiyle karşılaştı.

— Sen delirdin mi? Sakın tuttuğun özel dedektife bu konudan söz etme! Adam senin kıskançlık nedeniyle Milo'yu izlettiğini düşünmeye devam etsin. Ölen kadını araştırıp da ne elde edeceksin? Vazgeç bundan. İlerde soruşturma kapsamında başını büyük belaya sokabilir bu konu. Bu ortaya çıkarsa ne diyeceksin, aslında şüphelerim vardı ama yine de yalancı şahitlik yaptım mı diyeceksin?

— Tamam, dedektife bir şey söylememem gerektiği konusunda haklısın. Fakat beni anlamaya çalış Nona. Aklımdaki sorular yüzünden uyuyamaz oldum.

— Nasıl araştırma yapacaksın?

— Öncelikle kadının çalıştığı kulüpten bilgi edinebilirim belki?

— Anlamıyor musun, savcılık sürekli oralarda iz peşinde. Savcıyla burun buruna mı gelmek istiyorsun? Üstelik senin ölen kadını araştırdığın ortaya çıkarsa, bunun Milo için iyi olmayacağını da biliyorsun, değil mi? Savcı için mükemmel bir delil olur bu.

— Benim oraya gitmem doğru olmaz. Fakat sen bana yardım edebilirsin belki.

— Nasıl?!

— Striptizci kızın eski bir arkadaşıymış gibi davranarak kulüpten bilgi almaya çalışabilirsin.

— Sen aklını kaçırmışsın! Unut bunu!

Daha fazla ısrar edemedi. Nona'yı tanıyordu. Bir şeyi kesin olarak reddettiyese fikri ısrar sonucu değişmez, bir süre sonra kendisi gelip yardım önerirdi. Çevresinde yardım isteyebileceği ikinci ve son kişi Miguel'di. Kendi derdine iyice gömülmüş olan Miguel'i işin içine sokmayı istemese de başka çaresi yoktu. Eğer o da yardım etmeyi kabul etmezse, tehlikeyi göze alarak kendisi yapacaktı araştırmayı. Miguel'le konuşmadan önce, cinayetin işlendiği gecenin ertesinde gazetelerde çıkan haberleri bulup iyice gözden geçirmeye karar verdi. Times Square'deki halk kütüphanesinin yüksek tavanlı geniş okuma odasına kapandı bir öğleden sonra. Gazetelerin hemen hepsinde farklı başlıklarla ama benzer içerikle verilmişti haber.

“Genç striptizci, dün gece bıçaklanarak öldürüldü.”

“Manhattan'ın arka sokaklarında cinayet!”

“Güzel striptizcinin acı sonu”

“Gece hayatından bir yıldız daha kaydı.”

Sadece bir gazetede, öldürülen kadına ilişkin kısa bir bi-

yografik bilgi verilmişti: “25 yaşındaki Anita adlı striptizci, Moonlight gece kulübünde son iki yıldır çalışıyordu. Polisin verdiği bilgiye göre, Peru doğumlu genç kadın, aynı zamanda New York Üniversitesi’nde resim dersleri alıyordu.” Haberin yanında kurbanın bir fotoğrafı vardı. Kuzguni siyah saçları ve göz alan beyaz teniyle çarpıcı güzellikte bir kadın... Birden, Miguel’in Milo’yla birlikte gördüğünü söylediği çekici kadın aklına geldi. Fotoğrafı Miguel’e gösterebilmek için, gazete sayfasını gizlice katlayıp çantasına koydu.

Koşar adımlarla metroya girip trene bindi. Kafasındaki sorulara dalıp gitmişti ki, Sony belirdi yanında. Hemen her gün bindiği aynı hattaki trende tanıdı onu. 76 yaşında, beyaz sakallı, kendi halinde zenci bir evsizdi Sony. Kafasında şapkası, elinde sıkı sıkı tuttuğu bez torbasıyla trenlerde dolaşır para toplardı. Her nedense hemen herkes para verirdi ona. Belki de sakın görünümü ve yaşı nedeniyleydi ona yapılan özel muamele. Sürekli kırıştırdığı gözleriyle gülümser, utangaç bir teşekkür gönderirdi karşılığında. Yanına oturup heyecanla konuşmaya başladı yaşlı adam.

- Biliyor musun, bugün tam 139 dolar kazandım!
- Harika! Ne yapacaksın kutlamak için?
- Bir otelde kendime iki gecelik yer ayırttım!
- Otelde mi kalacaksın?

— Hayatım boyunca hiç otelde kalmadım. Sokakta doğmuşum, sokakta yaşadım bunca yıl. Bir evsizin rüyası başka ne olabilir ki! Ölmeden önce bir otelde keyif yapmak istedim.

— O zaman al bu 25 doları da, kendine yemek ısmarla akşam. İki gün sonra yaptıklarını anlatmayı unutma bana.

Sony’nin anlattıkları bir an için kendi sorunlarından uzaklaştırmıştı onu. Herkesin bir rüyası var. Kimininki otelde rahat bir yatak, kimininki sonsuz aşk... Trenin camında asılı kolej reklamına göre ise, kocaman bir gülümsemeyle poz ve-

ren Rus kızı, rüyasını gerçekleştirmek için Brooklyn Borough Koleji'ni seçmişti. 'Adı: Anastasiya, Doğum Yeri: Rusya, Hedefi: Wall Street' diyordu reklam.

Anita'nın neydi acaba?

İpucu, İpin Ucu

Miguel henüz gelmemiştir bara. Bir bardak kırmızı şarap alıp camın kenarındaki masada beklemeye başladı. Erken bir saat olduğundan başka müşteri yoktu. Gözü, ister istemez sürekli Milo'nun apartmanına kayıyordu. Milo, Penda'nın kendi arkasından iz sürdüğünü bilse ne yapardı acaba? Çantasındaki gazete parçasını çıkarıp cina-yet kurbanı kadının fotoğrafına bir kez daha baktı. Milo'nun katil olmadığından emin olmak zorundaydı. Aksi halde aklın-daki sorulardan kurtulamayacaktı. Gazeteye iyice dalmıştı ki, Miguel bardan içeri girdi.

— Seni, bu erken saatte buraya getiren önemli bir şey ol-malı.

— Hiç yanılmıyorsun. Evet, sana göstermek istediğim bir şey var. Gazetede ki şu fotoğrafa bakmanı istiyorum. Öldü-rülen striptizci kadın bu.

Miguel meraklanmıştı. Gözlüğünü cebinden hızla çık-a-rıp taktı. Gazete parçasına dikkatle baktı birkaç saniye. Gözlü-ğünü çıkarıp masaya koyarken tereddütsüz bir şekilde, fotoğ-raftaki kadının Milo'yla bara gelen kadın olduğunu söyledi.

— Emin misin Miguel?

— Evet, böyle bir kadını nasıl unutabilirim ki, Eminim... Nereden aldın bu gazete sayfasını?

— Kütüphaneye gittim bugün. Biraz araştırma yaptım.

— Giderek daha çok batıyorsun bu işin içine. Senin için endişelenmeye başlıyorum.

— Yardıma ihtiyacım var Miguel. Bana yardım eder misin?

— Nasıl?

— Bu kadın hakkında daha fazla bilgi toplamam gerek. Nona'dan yardım istedim fakat yanaşmadı. Ayrıca bu işi unutmamı söylüyor. Kimse yardım etmezse tek başıma yapacağım araştırmayı.

— Ne yapmamı istiyorsun?

— Anita'nın çalıştığı kulübe gidip onun hakkında bilgi toplamaya çalışır mısın?

— Ne öğrenmek istiyorsun?

— Özel olarak biriyle ilişkisi var mıydı, nasıl biriydi, onu izlemeye sık sık gelenler kimlerdi?... Bunun gibi şeyler.

— Polis bu konularda araştırma yapmış ve oradaki herkesi sorgulamıştır zaten. Milo aleyhine bir delil bulunabilseydi, onlar bulurdu.

— Evet ama neden kulüp sahibi Milo'nun da adını verdi şüpheli olarak? Biliyorsun Milo lehine ifade verdim ve yargılanırsa tanık olarak dinleneceğim. Benim oralarda gözükmem yanlış olur. O yüzden senden rica ediyorum bunu. Fakat yapamayacağını söylersen, yine de anlarım. Hoş bir iş değil ne de olsa.

Birkaç saniye düşündükten sonra, o gece kulübe gidip bir şeyler öğrenmeye çalışacağını söyledi Miguel.

— Bu arada, o kulübe daha önce gitmiştim ben. 10 yıl kadar önceydi, ilk açıldığı akşam oradaydım. Muhteşem kızlar dans etmişti. Bakalım neler değişmiş o günden bu yana.

Ertesi gün buluştuklarında gece olanları bir çırpıda anlattı Miguel.

— İşe yarar fazla bir şey bulamadım. Kulüp sahibi yoktu.

Zaten olsa da kimseyle görüşmezmiş. Barmenlerle konuştum, garip bir adam, diyorlar. Bir sürü pis işi varmış. Bazı akşamlar müşteri gibi dolaşıp kim geliyor, neler oluyor diye gizlice izlemiş etrafı. Lafı cinayete getirince kimse fazla konuşmak istemiyor. Yalnızca müşterilerden biri, ölen kadının çok sadist bazı hayranları olduğunu söyledi. Onun şovunun olduğu geceler, çok kalabalık olurmuş kulüp. Bu yüzden kendisine koruma tutması için uyarılmış ama o dinlememiş. Kulüpteki diğer kızlarla arası iyi değilmiş, sadece işini yapar çıkarmış. O nedenle hakkında fazla bilgi toplamak mümkün görünmüyor. Fakat eminim kulüp sahibi bir şeyler biliyordur.

— Teşekkürler Miguel. En azından denedik. Ben başka bir yol bulacağım.

— Nasıl bir yol bulacaksın?

— Bilmiyorum ama bulmak zorundayım. Artık bu konuyu düşünmekten hiçbir şey yapamaz hale geldim. Dün karşıdan karşıya geçerken neredeyse eziliyordum. Günlerdir uyuyamıyorum. Davada tanıklık yapmadan önce mutlaka bu konuda kendimi ikna edebileceğim herhangi bir şey bulmalıyım, aksi halde çıldıracağım.

Buzla kaplı bir yokuşun tepesine varmaya çalışıyor gibi hissediyordu kendini Penda. Küçük ve yavaş bir adım atıp biraz ilerliyor ama ikinci hamlesinde üç adım geriye kayıyordu. Sanki çok derin bir çukura düşmüş, uzatılan ipi yakalamak için çırpınıyor ama bir türlü ulaşamıyordu. İpi tutarsa yukarı çıkacaktı, neyle karşılaşacağını bilemese de... Tutamazsa bakışlarını sallanan ipin ucuna kenetleyerek sonu belli olmayan bir içsel yolculuğa çıkacaktı. İpin ucu yakalanacak kadar aşağı iner mi, inmezse onu yakalamak için ne kadar yükseğe zıplamak gerekir?...

Nereye Koşacaksın?

Mutfağın zeminindeki kan lekelerini ne kadar temizlese de çıkaramamıştı. Her baktığında, polislerin onu karakola götürmek üzere geldikleri anı hatırlıyordu. Beş gündür Penda'nın evine uğramamıştı. Eline telefonu alıp geri bırakıyordu sürekli. Bir türlü aramak gelmiyordu içinden. Onun kendi yaşantısına yeniden girmesinden korkuyordu. Konuşmadıkları zamansa ne yaptığını merak ediyordu. Kendi kendiyile iç hesaplaşma yaptığı o anlardan biriydi yine. Bir şeyden kaçarken hangi yöne, nereye koşacağını bilmemek gibi. Eli telefona uzandı yeniden. Yavaşça çevirdi numaraları. Açılmayınca rahatlamıştı, telesekretere mesaj bıraktı.

“İyi bir haberim var. Dedektif aradı bugün. Savcılık makamı aleyhimde yeterli delil bulamamış şu ana kadar. Dosya kapanabilir, dedi. Konuşuruz sonra.”

Yan dairesinde oturan soluk benizli kadın, her gece olduğu gibi Billie Holiday'in “Solitude” adlı muhteşem şarkısını dinlemeye başlamıştı. Neden her gece saat birde o şarkıyı çalıyordu? Neydi o şarkının Polonyalı kadın için anlamı? Gidip sormaya karar verdi. Nasılsa polis onu cinayet soruşturması için karakola götürürken birbirlerine el sallamışlardı. Bu, kapıyı

çalması için de iyi bir bahaneydi. Kuvvetle çaldı yan dairenin kapısını. Ağzında sigarası, üzerinde eski bir pembe sabahlık ve çıplak ayaklarıyla kapıyı açan kadın, her zamankinden daha çekici görünüyordu.

— Kusura bakmayın, bu saatte çaldım kapınızı fakat bir şey sormak istiyorum. Neden her gece saat birde “Solitude”u dinliyorsunuz?

— Neden soruyorsunuz bunu?

— Merak ettim...

— Siz neden her gün yemek yiyorsanız, ben de o yüzden...

— Fakat siz dinleyince ben de dinlemiş oluyorum. Malum, duvarlar kâğıt gibi ve sesini de çok açılıyorsunuz.

— Biliyor musunuz, siz birileriyle sevişirken de ben dolaşısıyla dinliyorum. O zaman bu demektir ki, ben de size gelip kiminle, neden seviştiğinizi sormalıyım.

— Ha ha ha... Ya evet, bu mantıkla bunu yapma hakkınız doğuyor tabii. Fakat bildiğiniz gibi, ben her akşam biriyle yatmıyorum.

— Canınız mı sıkılıyor sizin? Polonya votkası içiyorum. Bana eşlik edebilirsiniz isterseniz.

Kapıyı çalarken aklından geçirmediği kadar ilginç bir gece başlamıştı. Kendi ülkesinde dansçı olduğunu, New York’a ünlenip para kazanma hayaliyle geldiğini anlattı kadın. Ne kadar yetenekli olduğunu göstermek için küçük bir şov yapacağını söyleyip dans kıyafetini giymek üzere heyecanla içerdeki odaya gitti. Vücudunu sımsıkı saran pembe tül den bir tulumla oturma salonuna geri geldiğinde hafif makyaj da yapmıştı. Uzaktan bakıldığında ilk anda insanı çarpan bir havası olmamasına karşın yüz ifadesi sıra dışıydı. Çıkık elmacık kemikleri ve garip bir şekilde yüzüne çok yakışan düzgün olmayan burnunun yarattığı bir etkiydi bu. İlk kez duyduğu atmosferik bir müzik eşli-

ğinde dansına başlayan kadının yüzüne hâkim olan gülümsemeye takılıp kalmıştı. Dans etmediği zaman görülmeyen gülümsemeye... Çok genç değildi ama dansın etkisiyle olsa gerek ince yapılı düzgün bir vücudu vardı. Elinde içkisiyle dönüyor, gülüyor, kahkahalar atıyordu. O güne kadar dans etmekten bu kadar haz alan birini hiç görmemişti. Başı dönüp koltuğa yığıldığında, âdeta kendi kendine konuşmaya başladı. Yanında, ona ancak bir-iki ay yetecek kadar parayla Polonya'dan ayrılmış. Bir arkadaşını bulmuş, onun yardımıyla Brooklyn'de küçük bir oda kiralamış ve iş aramaya başlamış. Hayalindeki işi hiçbir zaman bulamamış, birbirinden kötü gece kulüplerinde, ancak yaşamını sürdürebilecek kadar para kazanmış.

Sonunda başına gelebileceğini hiç düşünmediği bir durumda bulmuş kendisini. Çocuğu olmayan zengin bir Musevi ailenin bebeğinin taşıyıcı annesi olmuş. Bebeği para karşılığı aileye verdikten sonra büyük bir pişmanlık duymuş. Geri almak istemiş ama nafile... Sonra kendi ifadesiyle, aklının yarısını kaybetmiş ve yolunu şaşırmış. Ne kadar zor günler geçirdiğini anlatırken birden koltuktan fırladı. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

— Ne duruyorsun! Niye geldin buraya? Benimle yatmak istemiyor musun? Hadi gel, yine dans edeceğim söz. Sadece bu gece yalnız uyumak istemiyorum.

Sabah uyandığında Polonyalı kadın hâlâ uyuyordu. Masanın üzerindeki boş votka şişeleri, çılgın bir partiden kalmış gibiydi. İçini kaplayan o tanıdık garip duyguyla üzerini giyip kendi dairesine geçti. Billie Holiday'in, yalnızlığını anlattığı şarkıyla başlayan yalnız akşam, bir yabancıнын kollarında sona ermişti. Nereye koşarsa koşsun, yalnızlık daima hükmünü sürüyordu sabahlarda...

Büyülü Gerçekçilik

Televizyonun karşısında uyuyakaldığı bir öğleden sonra, Milo'yu izlemesi için tuttuğu özel dedektifin telefonuyla uyandı. Bir önceki gece Milo'yu izlemiş, bilgi vermek istiyordu. Ayrıntıları konuşmak için Miguel'in barında buluştular.

— Şehrin en berbat, en bayağı gece kulüplerinden birinde sabahladı dün gece. Üç katlı bir yerdi. Giriş katında amatör gruplar canlı müzik çalıyor ve yarı çıplak kadınlar dans ediyordu. Üst kattaki barda striptiz yapılıyor, alt katta ise ne ararsanız vardı.

— Yalnız mıydı?

— Evet, tek başınaydı. Gece saat bir sıralarında girip sabaha karşı beşte ayrıldı.

— Çok mu içti?

— Oldukça fazla. Bu şekilde takibe devam etmemi istiyor musunuz?

— Evet, nerelere gidiyor, bilmek istiyorum.

Dedektif gittikten sonra Miguel geldi yanına.

— Konuşmalarınızı duydum. Pornografiden ve gece kulüplerinden hoşlanmayan erkek yoktur. Bu kadar üzülme.

— Açık ki, gece hayatına çok düşkün. Bu beni üzmüyor de-

ğil. Çünkü bende bulamadığı bir şeyler olmalı. Fakat asıl endişelendiğim konu bu değil. Aklıma takılan başka bir şey var.

— Nedir?

— Savcı Milo hakkında delil bulamadığı için dava kapana-bilir. Acaba açılmalı mı?

— Ne demek istiyorsun?

— Demek istiyorum ki, Milo o cinayetten sorumlu olabilir!

— Gece kulüplerine gidiyor olması onun suçlu olduğunu göstermez. Ara sıra o kulüplere ben de gidiyorum.

— Tabii ki bu tek başına delil olamaz. Fakat neden polise o gece benimle olduğunu söyleme gereğini hissetti? Neden yalan söyledi?

— Paniklemiş olabilir.

— O gece tanımadığı bir kadınla yemek yediğini ve sonra da eve gittiğini söylüyor. Garip değil mi sence?

— Olanaksız değil ama kabul etmeliyim ki biraz garip.

— Benim evimde yaşıyormuş izlenimi vermeyi de hiç itirazsız kabul etti. Bu da bir başka gariplik.

— Ne düşünüyorsun? Ne yapacaksın peki? Kadının öldürüldüğü bara gidip araştırma yaptım, hiçbir şey bulamadım. Dedektif de ne kadar izlerse izlesin, bugüne kadar bulduklarından farklı bir şey bulamayabilir.

— Ne yapacağımı bilmiyorum Miguel. Bu şüpheler bir süredir içimi kemirip duruyor. İşin en korkunç tarafı, onu seviyorum. Suçlu olmadığına inanmak istiyorum.

— Bana kalırsa, bu konuyu kafana takma. Seni yıpratıyor bu iş. Açık açık bir daha konuş onunla.

Miguel'in dediğini yapmaya karar verdi. Sevdığı erkeğe karşı güvensizlik içinde yaşamaya devam edemezdi. Dava dosyasının kapanma olasılığı güçlendiğinden beri Milo eve uğramaz olmuştu.

Penda, telefon edip akşam görüşmek istediğini söyledi. Milo'dan, geç saatlere kadar kalamayacağı ama beraber yemek yiyebilecekleri yanıtını aldı. Onu göreceği için hem tedirgin olmuş hem de heyecanlanmıştı.

Buluşacakları Japon restoranına gittiğinde Milo henüz gelmemişti. O gelene kadar söylemek istediklerini ne şekilde anlatacağını tasarladı. Tam olarak neler olduğunu anlatmasını isteyecek ve ilişkilerinin sürebilmesi için beklentileri olduğunu söyleyecekti. Onunla, hiç kesin bir tavırla konuşmamıştı daha önce. İnsanların, hayatlarını istedikleri gibi yaşamaya hakları olduğuna inanmıştı. Onun özgürlük tarifi buydu. Fakat diğerleri özgürlüklerini yaşarken, kapana kısılan hep o olmuştu. O akşam kendisi de fikirlerini açıkça söylemeye kararlıydı. Çok geçmeden Milo görüldü restoranın kapısında. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Masaya oturur oturmaz fazla vakti olmadığını tekrarladı.

— İyi görünmüyorsun. Bir şey mi oldu?

— Hayır. Sadece çok çalışıyorum son günlerde. Yeni bir iş aldım. Bilimsel bir araştırma kitabı için değişik kuş türlerinin fotoğraflarını çekmeye başladım.

— Bu harika. Sevindim.

— Nedir konuşmak istediğin şey?

— Beni yanlış anlama, seni sıkmak istemiyorum ama son olanlar hakkında bazı şüphelerim var.

— Hangi son olanlar?

— Polisin seni karakola götürdüğü gece başlayıp şu ana kadar gelişen olaylar.

— Ne demek istiyorsun?

— Aylar sonra birden, sabahın garip bir saatinde gönderdiğin bir cep telefonu mesajıyla yeniden hayatıma girdin. Üstelik cinayetle suçlanıyorsun. O gece nerede olduğunu kanıtlayamıyorsun. Sana yardım etmek üzere yalan ifade veri-

yorum. Savcıyı ikna etmek için yeniden evimde kalmaya başlıyorsun. Bütün bu olanlar aklımı karıştırıyor ve sen benimle hiç konuşmuyorsun.

— Bugün dedektif aradı. Dava dosyası kapanmış. Boşuna panikleme artık.

— Ah anlaşıldı, o yüzden artık eve de uğramıyorsun. İlişkimizin bu haliyle sürmesini istemiyorum.

— Nasıl olmasını istiyorsun? Bunu konuşmadık mı daha önce?

— Konuştuk fakat şu andaki haliyle bu ilişki beni istemediğim bir noktaya çekiyor.

— Ne söylememi bekliyorsun? Yapabileceğimden fazlasını bekliyorsun. Seninle zaman geçirmeyi seviyorum. Ortak zevklerimiz var. Fakat sürekli bir ilişkinin gerektirdiği sadakati gösteremiyorum.

— Gece kulüplerine ve batakhanelerdeki garip ilişkilere olan düşkünlüğün yüzünden mi?

— Nereden çıktı bu? Neden bunu söylüyorsun şimdi?

— Gabriel Garcia Marquez’le yapılan bir röportajı okumuştum. Bir zamanlar, bir süre bir genelevde yaşamış. “Bir yazarın bulunabileceği en iyi yerlerden biridir,” diyor. “Çünkü gündüzleri çoğunlukla sessizdir. Kendi kendinize kalır, düşünme fırsatı bulursunuz; geceleri ise dünya üzerindeki en ilginç insan tipleriyle karşılaşır, gözlem yaparsınız.” Belki ben de gece kulüplerinden birinde striptiz yapmaya başlamalıyım. Böylece hem yazmaya çalıştığım kitabım için gerekli materyali gerçek hayattan almış olurum, ki buna Marquez’in de temsil ettiği “magical realism (büyülü gerçekçilik)” deniyor biliyorsun hem de belki seninle daha sık karşılaşırım orada.

Konuşacak başka bir şey yoktu. Milo’nun yanıt vermesine fırsat bırakmadan hızla ayrıldı restorandan. Büyülü ger-

çekçilik, insanı gerçek dünyadan uzaklaştırdığı oranda o dünyaya yakınlaştırıyor, yakınlaştırdıkça büyülüyor, büyüledikçe de yaralıyordu.

Kaçış

Restorandaki buluşmalarının üzerinden iki hafta geçmiş, bu süre içinde hiç konuşmamışlardı. Milo'nun eşyaları hâlâ evin küçük odasında duruyordu. Arayıp eşyalarını almasını söylemek yerine, bu talebin ondan gelmesini beklemenin daha uygun olacağını düşünmüştü. Temizlemek için odaya girdiğinde, bir süre yatağın üstüne oturup etrafa baktı. Dolapta giysiler asılıydı. Masanın üzeri tozlanmış ve dağınıktı. Kitaplar, birkaç boş su şişesi, vitamin hapları, teknoloji dergileri, müzik CD'leri ve bir not defteri. Deftere bakmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bir yanı bunu yapmayı şiddetle istese de diğer yanı reddediyordu. Kimsenin özel eşyalarını karıştırmamıştı o güne kadar. Daha önce kimseyi izletmek için özel dedektif de tutmamıştı. Defteri alıp bir hışımla karıştırmaya başladı. Ne olduğu anlaşılmayan, düzensiz biçimde yazılmış bir sürü not vardı. Zamanını sürekli Milo hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmakla harcadığı için hem sinirleniyor hem de kendisine engel olamıyordu. Defteri bir kenara atıp giysi dolabını açtı. Pantolon ve ceketlerin ceplerini hırsıyla karıştırıyordu. Ceketlerden birinin cebinde, pembe taşlı bir yüzük buldu. Yüzük, ince elli bir kadının parmağına uyacak kadar küçüktü.

Odayı temizlemekten vazgeçip eşyalarını ne zaman alabileceğini sormak için Milo'yu aradı.

— Bu akşam uğrayabilirim. Neden bu kadar acele ediyorsun?

— Acele etmiyorum. Sadece soruyorum.

— Bu akşam sekiz civarında gelirim.

— Benim bir randevum var. Evde olmayacağım fakat senin anahtarın var nasıl olsa.

— Tamam, anahtarı çıkarken içeride bırakırım.

Anahtarı bırakmasını istemiyordu oysa. Yalnızca o geldiğinde evde olmak istememişti, çünkü onu gördüğünde, yine kontrolünü kaybedip onunla birlikte olmaktan, her şeye en baştan başlamaktan korkuyordu. Bu nedenle, karşılaşmamak en iyi yoldu belki de.

Kaçmak kurtulmayı sağlar mıydı? Beynini de kendisiyle birlikte götürdüğü sürece aslında gerçek kurtuluş yoktu. Mars'a da gitse, aynı düşünceler beynini kemirecek ve ruhuna rahatlık vermeyecekti. Beyin, uzayda nöronlarını nasıl kullanacağını bilir ve yine aynı şekilde düşünmeye devam eder miydi? Kurtuluş olmadığını düşündükçe dehşete kapılıyordu. İsteki verimi düşmüş, başka hiçbir şeyle ilgilenemez olmuştu. Eski hayatına geri dönebilmek için, aklındaki şüpheleri silmeliydi. Milo'nun katil olup olmadığını bulmaktan başka çaresi yoktu. Gazetedeki haberde yer alan bilgiye dayanarak, New York Üniversitesi'ne gidip Anita hakkında bilgi toplamayı koymuştu aklına. Nona, her ne kadar başlangıçta reddetse de, onu bu araştırma işinde tek başına bırakmaya gönlü razı olmamış, üniversiteye gitmeyi kabul etmiş ve şöyle demişti:

— Bunu senden başkası için yapmam. Başımız belaya girmez umarım.

— Bir şey olmayacak, inan bana. Anita'nın eski bir arka-

daşı olduğunu ve sadece o okulda ders aldığını bildiğini ve onunla temasa geçmeye çalıştığını söyle.

Olan bitenden haberin yokmuş gibi davranacaksın. Bir adres ya da telefon numarası bulmaya çalış. Mutlaka yakın bir arkadaş olmalı okulda. Akşam yedide barda buluşalım. Beni telefonla arama. Polis telefonları dinliyor olabilir. Umarım bir şeyler bulursun.

Nona'nın okula gidişinin üzerinden saatler geçmişti. Akşam olmasını sabırsızlıkla beklerken telefon çaldı.

— Aradığınız cevabı biliyorum.

— Kimsiniz?

Karşı taraftaki ince kadın sesi, aynı cümleyi bir kez daha tekrarladı.

Penda:

— Ne aradığımı düşünüyorsunuz?

— Ne aradığınızı ikimiz de biliyoruz.

— Nerden arıyorsunuz?

Bu soru üzerine aniden kapandı telefon. Arayan kim olabilirdi? Anita'yı kimin öldürdüğünü bilen biri miydi? Onun bu sorunun yanıtını aradığını Nona ve Miguel'den başka kim bilebilirdi? Ya polis onu denemek amacıyla blöf yapıyorsa? Akşama kadar telefonun bir daha çalmasını bekledi. Kimse aramadı. Nona'yla buluşmak için evden çıkarken, tam kapıyı kilitletiği sırada telefonun çaldığını duydu. Hızla kapıyı açıp tekrar içeri girdi fakat yetişemedi. Bundan sonra her telefon çaldığında aynı şüpheyi taşıyacaktı. Arayan, sorunun yanıtını bilen kadın mıydı?

Bar Estela'ya girdiğinde, Nona ile Miguel karşılıklı oturmuş bira içiyorlardı. Miguel onu görünce ayağa kalkıp bir sandalye daha çekti masaya. Nona, Penda'nın yüzündeki garip ifadeyi fark etmişti hemen.

— Ne var? Sende bir şey var. Kötü bir şey mi oldu?

— Hayır, aklım karışık... Sen ne yaptın? Herhangi bir şey öğrenebildin mi?

— Öğrendim. Anita'nın ev telefonunu buldum.

— Gerçekten mi? Nasıl oldu?

— Ders aldığı bölüme gittim. Sınıftaki öğrencilerden birkaçıyla konuştum. Koskoca sınıfta görüştüğü sadece bir kişi varmış. O da bugün derse gelmemiş. Fakat birisi o kızın telefonunu verdi. Sanırım telefonda oldukça ikna edici rol yaptım. Kız, Anita'nın öldürüldüğünü söyleyince öyle bir ağlama krizine girdim ki, kim olsa inanırdı. Bende epey yetenek varmış!

— Sonra?

— Kız telefonda konuşmak istemedi önce. Fakat dediğim gibi sonunda ikna ettim. Anita'yı sürpriz bir şekilde ziyaret etmek üzere bu sabah İtalya'dan geldiğimi, okuluna gidip onu bulmaya çalıştığımı ama şimdi telefonda öldürüldüğünü öğrenince şoka girdiğimi söyledim. İnandı kızcağız. Anita için hediye bir paket getirdiğimi, en azından götürüp evine bırakmak istediğimi söyledim. Anita'nın, Chelsea'da kız kardeşi ve bir ev arkadaşıyla birlikte yaşadığı evin telefonunu verdi. İşte burda... Şimdi ne yapacaksın?

— Çok teşekkür ederim Nona. Müthiş bir iş başardın. Bu arada sizinle paylaşmak istediğim bir şey var. Bugün aklım iyice karıştı.

— Anlamıştım kötü bir şey olduğunu...

— Aslında belki de kötü değil... Akşamüstü biri telefon etti. Genç bir kadın. Benim aradığım cevabı bildiğini söyledi.

— Kim? Ne cevabı?

— Kim olduğunu bilmiyorum. Ne aradığımı düşündüyorsun, diye sordum, aynı şeyi tekrarladı sadece. Sonra nereden aradığını sorunca kapattı telefonu. Demek ki ikinizden başka biri daha var benim neyin peşinde olduğumu bilen...

Miguel'in yüzüne endişeli bir ifade de yerleşmişti.

— Bu iyi bir gelişme değil. Kim olabilir ki? Nona ve ben-den başka biriyle konuşmadın herhalde olanları.

— Hayır. Tuttuğum özel dedektif, benim kıskançlık nede-niyle Milo'yu izlettiğimi sanıyor. Cinayet konusunda hiç ko-nuşmadım onunla.

— Bana kalırsa her şey giderek karışıyor. İşe daha çok ki-şi bulaştığı anda, bir süre sonra kontrol edilemez hale gelebilir her şey. İstersen biraz ara ver bu araştırmaya.

— Bence de. Miguel haklı. Bırak bu işin peşini.

— Olanaksız! Hem de bu aşamada.

— Ne yapabilirsin ki başka?

— Anita'nın evini arayacağım.

— Ne bulacağını düşünüyorsun?

— Bilmiyorum Nona! Sadece aklımı kaçırmadan önce bir şeyler bulmalıyım. Benim için endişelendiğinizi biliyorum ama eğer bu iş burada kalırsa çıldırabilirim.

— Anita'nın evini benim aramamı ister misin?

— Hayır. Ne olacak hiçbir fikrim yok. Adresi alıp eve git-meye çalışacağım. Seni daha fazla işin içine sokmak istemiyo-rum. İkincisi de çok yardım ettiniz şimdiye kadar. Ben gitme-liyim oraya.

— Bu tehlikeli!

— Göze almak zorundayım.

— Bu konu sende bir saplantı haline geldi.

— O saplantıyı gidermenin yollarını arıyorum.

— Bu kadar üzerine gitme.

— Gitmezsem hiç sona ermeyecek. Oysa bitmeli.

Bardan çıkıp karşı kaldırımdaki telefon kulübesinden Nona'nın bulduğu numarayı aradı. Telefon birkaç kere çal-dıktan sonra bir kadın yanıt verdi. Nona'nın okulda anlattık-larının aynısını tekrarlayıp Anita için bir paketi olduğunu ve

bırakmak için uğramak istediğini söyledi. Telefondaki kadın Anita'nın ev arkadaşı olduğunu, buna evet diyebilmek için kız kardeşine soracağını söyleyip 10 dakika sonra tekrar aramasını istedi. İkinci kez aradığında, ertesi akşam için gidip paketi bırakabileceğini söyledi telefondaki ses. Garip bir rahatlama hissetti.

Cinayetle ilgili bir bilgi edinebilmek için yeni bir kapı daha açılmıştı.

Kayboluş

Anita'nın evine gitmeye hazırlanırken bir yandan da söyleyeceklerini tasarlıyordu aklında. Herhangi bir soru karşısında afallayıp kalmamak için, ne diyeceğini en ince ayrıntısına kadar belirlemek istiyordu. Karşı tarafta güven uyandırabilecek, fûme rengi şık bir tayyör giyip saçlarını topladı. Ne diyeceğini en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştı aklında. Anita'ya getirdiğini söylediği paketin içine birkaç hediyelik eşya koymuş ve özenli bir ambalaj yapmıştı. Paketi eline aldığı anda da fiziksel olarak hazırды fakat korku dolu bir tedirginlik kaplamıştı içini. O evde ne bulacağını bilmiyordu. Hiç tanımadığı bir insanın cinayetine ilişkin bir gerçeği sır olarak saklamanın yarattığı suçluluk duygusundan kurtulmaktı tek istediğı.

Chelsea 27. Sokak'taki adrese gitmek üzere bir taksiye bindiğinde sinirleri iyice gerilmiş durumdaydı. Apartmanın önüne geldiklerinde, bir an durup vazgeçmeyi düşündü. Hızla geçen arabalar, bağırarak konuşan insanlar, itfaiyelerin siren sesleri; tüm sesler beyinde yankılanmaya başlamıştı. Derin bir soluk alıp cesaretini topladı. Apartmana girdiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi hızla çarpıyordu. Kapıdaki güvenlik görevlisinden, geldiğini bildirmesini rica etti. Asansöre bi-

nip 12. kata çıktı. Burası, büyük bir oteli andıran lüks bir binaydı. Kapı numarasını ararken koridorun diğer ucundan biri seslendi.

— Anita'nın evini mi arıyorsunuz?

— Evet, sizinle mi konuştum telefonda?

— Evet, ben Anita'nın ev arkadaşıyım. Buyurun, içeri girin.

Amerika'da yetişmiş ikinci kuşak oldukça konuşkan Hintli genç bir kadındı. İlk on dakika içinde neredeyse tüm hikâyesini, Manhattan sosyetesine yoga dersleri verdiğini, Anita'yla da birkaç yıl önce bu yoga dersleri sırasında tanıştığını ve o zamandan ölümüne dek birlikte yaşadıklarını anlattı. Kadının, onu sanki uzun zamandır görmediği bir yakınıymışçasına samimi bir şekilde karşılayışı garip olsa da, bir ölçüde rahatlamasını sağlamıştı. Apartmanın tüm gösterişine karşılık, ev oldukça sade ve sıradan döşenmişti. Duvarlar fotoğraflarla kaplanmış, ortadaki masanın üstüne çeşit çeşit mumlar konmuştu. Camdan gelen doğal ışık, odaya ayrı bir huzur katıyordu.

— Ev biraz dağınık, kusura bakmayın. Anita'nın ölümünden bu yana kendimizi toparlayamadık.

— Lütfen dert etmeyin. Sizi anlıyorum.

— Anita'yla nerden tanışıyorsunuz? Bana sizden söz ettiğini hatırlamıyorum.

— Beş yıl önce New York'ta tanışmıştık. Fazla sık görüşemedik ama ilişkimiz hiç kopmadı. Onun ölümüne inanamıyorum. Nasıl olmuş? Katil kim? Eğer bunları konuşmak sizin için çok zor değilse...

— Benim için bunları konuşmak zor tabii ki. Zaten size söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Bir gece, çalıştığı gece kulübünden çıktığında bıçaklanarak öldürülmüş. Katilin kim olduğu henüz bilinmiyor. Çok hayranı vardı. Bazıları saplantılı bir şekilde her gece izlemeye gelirdi onu.

— Hayranları ya da birlikte gezdiği insanlar arasında sizin tanıdıklarınız ya da şüphelendikleriniz var mı?

— Hayır. Kulüp sahibi bazı müşterilerin adını vermiş. Fakat hiçbirini aleyhine yeterli kanıt bulunamadı şimdiye kadar.

— Çok üzücü... Neden öldürülmüş olabilir ki?

Sorusunu, tam o sırada odaya giren genç bir kız yanıtladı.

— Cinayet, Anita'yı elde edemeyen bir erkek tarafından işlenmiş olmalı. Anita'nın arkadaşıymışsınız, ben de kardeşiyim. Adım Sofia.

Kapıda duran genç kıza baktığında sanki Anita'yı gördüğünü sandı. Kız kardeşi, resmini gördüğü Anita'ya tıpatıp benziyordu. Tokalaşmak üzere ayağa kalkıp elini uzattığı anda, beyninde şimşekler çaktı sanki. Kızın parmağında, Milo'nun cebinde bulduğu yüzüğün aynısı vardı. Yanılmış olabileceğini düşünüp tekrar dikkatlice baktı. Tamamen aynısıydı. Hintli kadın kahve getirmek üzere mutfığa gittiğinde Sofia ile odada yalnız kaldılar.

— Anita'yı görmeyi umarken öldüğünü öğrenmek sizi de şoke etmiş olmalı.

— Evet, gerçekten öyle...

Aklı yüzüğe takılmış, dikkati tamamen dağılmıştı. Neden Milo'nun ceketinin cebinde aynı yüzük vardı? Garip bir tesadüf müydü bu yalnızca? Sonunda ısrarla yüzüğüne baktığını fark etti genç kız.

— Yüzüğüm tanıdık mı geldi?

Soru üzerine ne diyeceğini şaşırmıştı ki, kahveyle içeri giren Hintli kadın yanıtladı soruyu.

— Mutlaka Anita'nın parmağında görmüşsünüzdür aynısını.

— Evet, aynı yüzükten ablamın da vardı. Fakat öldüğünde parmağında yokmuş. Çok garip, her zaman takardı onu.

Bakın, şu duvardaki fotoğraflara, hepsinde görürsünüz o yüzüğü.

Yavaşça kalkıp duvara doğru yürüdü. Fotoğraflara göz gezdirdikçe yüzüğü görüyor, Anita'nın iri mavi gözlerindeki saf ifade ve beyaz teninin parlaklığı beynine kazanıyordu. Cadılar Bayramı'nda çekilmiş bir fotoğrafta Miss Piggy kılığına girmiş, Kermit kostümü giymiş arkadaşına sarılmıştı. Parmagında yine o pembe yüzük vardı. Takılıp kalmıştı fotoğraflara.

— Kahvenizi getirdim.... İyi misiniz? İnsan fotoğraflara bakınca gerçekten kötü oluyor. Nasıl da neşe dolu bir insandı....

Daha fazla orada kalmaya dayanamadı. Randevusu olduğunu söyleyip derhal ayrıldı evden. Apartmandan çıkar çıkmaz gözlerinde biriken yaşlar boşalmaya başladı. Her şeyi unutmak istiyordu. Milo'yu, olup bitenleri... Yönünü bilmediği bir yere doğru bilinçsizce koşuyordu; tek istediği, New York'un ışıklı sokaklarına dalıp kaybolmaktı. Hafif yağmur çiseliyordu. Caddelerde dolaşan, restoranlarda yemek yiyen insanları, evlerine gitmek için acele acele yürüyenleri izledi bir süre. Yol üzerindeki bir bara girip içkiye sığınmayı denedi. Genç ve yakışıklı barmen sordu, "Ne içersiniz?"

— Sen adlandıır zehri!

Barmen güldü.

— Özel bir karışım yapacağım size öyleyse. Adı, "Cennet'in Yolu".

— Tam bana göre!

Birkaç kadehten sonra mekân değiştirmeye karar verip ayrıldı bardan. Önünde insanların sıraya girdiği, içerisinin karanlık ve tuhaf olduğu belli bir yer gördü. Bir bar ya da kulüp değildi, kapısında da hiçbir tabela yoktu ama içerde müthiş bir eğlence olduğu belliydi. Kuyrukta bekleyenlerden, içer-

de özel bir parti olduğunu öğrendi. Bilinçsizce o da kuyruğa girdi. Sırası yaklaşırken her sırası gelenin bir parola söylediğini duydu: "Yeni Brooklyn Manhattan!" Parolayı söyleyip içeri girdiğinde bir film setinde olduğunu sandı. Büyüklü-küçüklü birçok odası olan kocaman ve eski bir fabrika binasının içindeydi. Yüksek tavanlı, kiremit duvarlı, gotik görünümlü, muhteşem süslenmiş bir mekân. Loş ışık altında tavandan sarkan plastik eller, bacaklar, rengârenk toplar, örümcek ağları, eski koltuklar, şişme kadın ve erkek bebekler... Tamamen sıradışı bir dekor. İnsanı baştan çıkaran elektronik bir müzik, kendinden geçmiş, dans eden bir kalabalık... Bir odada karaoke yapıp eğlenenler... Diğer bir odada sahneye çıkıp hünelerini sergileyen amatör müzisyen ve komedyenler...

Ortadaki geniş dans pistinde kocaman bir atlıkarınca görüldü. Fazla hızlı dönmese de binenleri mutlu edecek kadar güzel görünüyordu.

Atlıkarıncanın hemen yan tarafında, yerde, bütün vücuduna mor boyayla damar izleri çizmiş çıtırçıtlak yatan bir kadın gördü. İnsanlar kadının vücudundaki boyalara dokunuyorlardı. Aynı anda yedi kişi, parmaklarını onun vücudunda gezdirmiyor ama o hiç kıpırdamıyordu. Gözlerini sabit bir şekilde tavana dikmiş, çevresinden kopmuştu sanki. Dokunmayla hisler arasında doğrudan bir bağ yok muydu? Nasıl kaskatı durabiliyordu? Yere çömeldi ve parmaklarını yavaşça kadının kasıklarından aşağıya doğru indirdi. Gözlerini kaydırıp ona baktı kadın. Hiçbir cinsel sapması olmamıştı. Fakat o an buna çok yakın hissetti kendini. Kim çekici bulmazdı ki gizli, yasaklanmış zevkleri? İnsanların kimseyle paylaşmayıp içlerinde yaşattıkları zevkler... Ortaokulda sürekli yere silgi düşürüp kızların külotlarına bakmayı seven afacan çocuk, ofisindeki masasının üstünde oral seks yapmayı obsesif bir şekilde isteyen erkek arkadaşı, lavabo tamircisiyle müthiş bir aşk yaşayan avu-

kat teyzesi gibi onun da gizli zevkleri vardı. Kadının vücudunda parmaklarını dolaştırdıkça onun da etkilendiğini fark etti.

Daha fazla ilerlemekten ürküp hızla kalktı yerden. Bara içki almaya gitti. Kalabalık arasında, kocaman, oyuncak bir sünger penis takmış, garip görünümlü genç bir kızı fark etti. Portakal renginde mini bir etek ve göğüslerini kapatan aynı renkte naylon büstiyeriyle müziğin ritmine kapılmış çıplak ayakla dans ediyordu. Bir ara uzun saçlı bir erkekle karşılıklı dans ederken gördü kızı. Karşısındaki erkek, devasa sünger penisi bacaklarının arasına almıştı. Cinsel ilişki pozisyonunda yaptıkları dans, büyük bir kalabalık tarafından ilgiyle izleniyordu.

O sırada dans pistindeki kalabalığın içinde, elinde kahverengi bir bond çantayla gezen, kadın elbisesi giymiş genç bir adam çarptı gözüne. Pembe beyaz desenli, belden büzgülü, ayak bileklerine kadar uzun bir elbise vardı üstünde. Siyah apartman topuklu ayakkabılarının içinden beyaz çorapları görünüyordu. Saçlarını, ilkokul çocukları gibi iki yanda örgü yapmıştı. Burnunun ortasına kadar düşen siyah kalın çerçeveli gözlüğünün ardından, koyu yeşil gözlerindeki utangaç bakışları gördü. Çevresine kaçamak bakışlar fırlatıyor, kimseyle konuşmuyordu. Sürekli kahkahalar atan bir gruba yaklaşıp hemen yanı başlarında durdu. Elinde bir şişe kırmızı şarabı su gibi içen kırmızı yüzlü adama bakıyordu. İrlandalıydı galiba. Gruptan hiç kimsenin dikkatini çekemeyince tekrar kalabalığın arasına karıştı. Penda, her nedense kadın kılığındaki o genç adamla konuşmak istiyordu. Fakat onu gözden kaybetmişti.

Alt kata inip baktı. İnsanlar bir odaya toplanmış porno film seyrediyorlardı. Bir diğer odada, yüksek sesle çalan müzik eşliğinde, mermer bir sütuna sarılmış striptiz yapan bir kadın gördü. Bir süre seyretti şovu. Kadın çıırılçıplak kaldığında, hem erkekler hem de kadınlar sanki isteri krizine tutulmuş-

tu. Kadına dokunmaya çalışırken birbirlerinin üstüne çıkıyor, çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Striptizci kadın, kendisini kolundan yakalayıp çeken zenci bir adamın elini ısırdığında kalabalığın heyecanı daha da arttı.

Üst kata çıktı. Camdan yapılmış akvaryum şeklindeki üstü açık bir kutunun içinde, çıplak oturan bir kadın gördü. Gliserin dolu camekânın içinden yansıyan yeşil ışığın da etkisiyle, fantastik bir görüntü çıkmıştı ortaya. Kadın, elindeki dolarları yalayıp cama yapıştırmaya çalışıyordu.

Büyük-küçük yan yana odalarda ise sevişen insanlar vardı. Tekrar içki almak için bara giderken midesinde öldürücü bir kramp hissetti. Tualete gitmeye vakit bulamadan olduğu yere kusmaya başladı. Baş dönüyordu. Yere yığıldı.

Uyandığında, tanımadığı bir evde, bir kanepenin üzerinde yatar buldu kendini. Kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran kahverengi bond çantayı gördü. Onu, buraya kimin getirdiğini anladı. Partideki kadın elbiseli genç adam, elinde bir fincan çayla odaya girdi. Mavi ojeler sürmüştü. Yumuşak bir ses tonuyla kendini nasıl hissettiğini sorup sessizliği bozan o oldu.

— İyiyim. Senin evin mi burası? Buraya nasıl geldiğimizi hiç hatırlamıyorum.

— Evet, benim kaldığım ev, daha doğrusu oda burası. Arka tarafta küçük bir mutfak ve tuvalet var yalnızca. Yani başka oda yok. Sizi partide yerde yataarken buldum. Oldukça kötü görünüyordunuz. Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Kapıdaki güvenlik görevlisinin yardımıyla sizi taksiye taşıdım ve buraya getirdim. Bütün gece uyudunuz.

— Oldukça zahmet vermişim anlaşılan. Ben burada uyurken sen ne yaptın? Başka yatak olmadığına göre nerde yattın?

— Yerde uyudum.

— Yerde mi uyudun!? Çok üzgünüm. Özür dilerim.

— Üzülmeyin. Ben alışkınım betonda yatmaya. Yetiştirme yurdunda büyüdüm. Yatağımın olmadığı zamanlar daha fazladır hayatımda. Şimdi kalkıp biraz çay için. Çok taze olmasa da bisküvi de var. Mideniz altüst olmuştur dün gece.

— Tam olarak ne kadar içtiğimi bilmiyorum fakat midemi yerinden çıkarıyorlar sandım bir ara.

— Hep bu kadar çok mu içersiniz?

— Hayır. İlk kez bu kadar çok içtim diyebilirim...

— Neden?

— Kaybolup gitmek istedim.

— Nereye?

— Bilmediğim bir yere.

— Kaçtığınız şey ne?

— Gerçek.

— Bunu daha önce ben de denedim ama başaramadım.

— Bunun başırlamayacağını biliyorum. Üstelik bir bilim insanı olarak bu şekilde konuşmam utandırıcı. Sadece bir gecelik kaçışa ihtiyacım vardı, aptalca davrandım ve işte gene aynı yerde, kaçtığım yerdeyim şimdi... Sen neden kaçmayı denedin ve başaramadın?

— Ben bu şehirden kaçmayı denedim ama her defasında geri döndüm.

— Neden? Sevmiyor musun New York'u?

— Seviyordum. Fakat artık beni boğuyor.

— Neden hep geri dönüyorsun o zaman?

— Başka yerde hayatta kalamıyorum. Yani yaşamama yetecek kadar para kazanamıyorum. Burada berbat da olsa bu ev var.

— Ne iş yapıyorsun?

— Üniversitelerin bilimsel araştırmalarında deneklik yapıyorum.

— Ne araştırması?

— Alkol, sigara ya da uyuşturucunun insan bedenindeki etkileri. Her üçüne de bağımlıyım.

— Çok para gerektirmiyor mu bağımlılıkları sürdürmek?

— Gerektiriyor. Değil mi ki bu lanet olası alışkanlıklardan bir türlü kurtulamıyorum, o halde en iyisi onlar üzerinden para kazanmak diye düşündüm. Başka bir sürü iş yapıyorum. Bir gay kulübünde dans ediyorum.

— Dans mı ediyorsun? Bu şaşırtıcı. Oldukça utangaç görünüyorsun.

— O utangaç olan, gerçek ben. İçki içince, tüm utangaçlığımı atıyorum ve başka bir kişilik kazanıyorum.

— Bu sözünü ettiğin işleri başka şehirlerde de yapabilirsin.

— Bazılarını yapamam ama. Örneğin çamaşır yıkama hizmeti veriyorum. Her hafta düzenli olarak çamaşırlarını yıkadığım birkaç aile var. İyi para veriyorlar. Evlerinde çamaşır makineleri olmayan zengin ailelerin yaşadığı kaç şehir var dünya üzerinde? Biliyorsunuz, bu bir Manhattan klasiği. Ayrıca hiçbir yer New York'un kaldırdığı kadar çok pisliği kaldıramaz. Bir gün gideceğim ve yeniden doğmuş olacağım. Yeni bir yere yerleştiğimde, artık yeni bir hayatım olacak. Tek hayalim, deniz kıyısında bir evde oturup her sabah denize merhaba demek!

Manhattan adlı adada yaşayıp deniz kıyısında bir evde oturmayı hayal etmek ne kadar trajikomikse bir o kadar da gerçekti. Neden kadın elbisesiyle dolaştığını sormadı genç adama. Belli ki bir önceki gece kendisinin içkiye sığınarak kaybolma deneyimini, o, her gün yaşayanlardandı.

Rüzgâra Karşı Yolculuk

Saatlerdir üniversitedeki odasının camından dışarı bakıyordu. İçine düştüğü sarmaldan nasıl kurtulacaktı?

Üzerine doğru esen bu güçlü rüzgâra nasıl karşı koyacaktı? Çıkardığı korkunç sesin yanı sıra sürekli yönü değişen rüzgâr bir soldan bir sağdan esiyor, o ise nereye döneceğini şaşırtıyordu. Yere çömelip başını bacaklarının arasına alarak dayanmaya çalışıyordu. Tam bitti diye düşünüyor, sendeleyerek de olsa ayağa kalkmaya çabalarken tekrar tüm şiddetiyle esen rüzgâr onu uçurumlara sürüklüyordu. Ağaçların dallarını kıran, denizlerde devasa dalgalar, çöllerde kum fırtınaları yaratan rüzgârdı bu. Kendisi görünmeyen ama ortaya çıkardığı etkilerle hafızalarda unutulmaz etkiler bırakan rüzgâr. Direnmeyip kendini bıraksa nereye kadar götürürdü bu rüzgâr onu? Dirense ters yöne doğru gitme şansı var mıydı? Ona düşüncelerinin kontrolünü kaybettiren bir insana karşı nasıl direnecek ve içine düştüğü labirentten nasıl çıkacaktı? Ya Milo katilse? Bir katili sevmeye devam edebilir miydi?

Bir gece önceden yüzüne yerleşen yorgunluk, o akşam bir kafede buluştuklarında Nona'yı dehşete düşürmeye yetmişti.

— Seni yargılamak istemiyorum fakat tek bilmek istediğim, bu duruma ne kadar süre daha devam edeceğin? Giderek kötüleşiyor her şey...

— Biliyorum. Dün gece dibe vurdum sonunda. O kadın elbiseli genç çocuk beni alıp evine taşımasa ne olurdu tahmin bile edemiyorum. Fakat merak etme. Bir karar aldım bugün. Üniversiteden izin alıp bir süre uzaklaşacağım buradan.

— Nereye gidiyorsun?

— Yakın bir yerde, Catskill Dağı civarında bir Zen manastırı var. Yıllar önce görüp çok sevmiştim. Bir süre orada kalacağım. Bunu bir tek senin bilmeni istiyorum. Yanıma telefon da almayacağım. Ben sana gelişmeleri bildiririm.

— Neden şimdi? Neler oldu Anita'nın evinde?

— Bir şey öğrenemedim. Fazla da kalmadım orda... Kendimi rahatsız hissettim.

— Bir şey sorabilir miyim?

Onayladığını belirten bir şekilde başını salladı.

— Seni uzun yıllardır tanıyorum. Daha önce yaşadığın ilişkilerinde bu hale geldiğini görmedim hiç. Nedir bu?

— Nedir ben de bilmiyorum. 'Kayıtsız şartsız aşk' dedikleri bu mu, yoksa saplantı mı, emin değilim. Neden bu kadar sevdim, onu bilmiyorum. Seni seveni sen de seversin ama ilginçtir, o bana karşı hiçbir zaman çok iyi olmadı oysa. Kahrolası bir tutku bu. Çok şiddetli esen bir rüzgâra yakalandım. Yapmam gereken uzaklaşmak.

— Sen, onun seni sevmesi düşüncesine âşık oldun bana kalırsa.

— Korkuyorum Nona.

— Neden korkuyorsun?

— Yalnızlıktan ve bu korku nedeniyle saçma sapan davranmaktan.

— Acımasız davranma kendine. Bu korku günümüz insa-

nının ortak korkusu. Hepimizin hayatı, o özel olan insanı aramakla geçiyor.

— İnsan taklidi yapanlar çok fazla.

— Yaşadıkların nedeniyle böyle konuştuğunu biliyorum.

Sen bu kadar olumsuz değilsin aslında. Bu, benim tanıdığım sen değil.

— Desene ben “ben”i gerçekten kaybettim.

— Rüzgâr dinince bulursun yeniden.

Ertesi sabah, üniversiteden izin aldıktan sonra manastıra gitmek üzere erkenden yola çıktı. Bir bavul dolusu kitap ve sadece birkaç giyecek aldı yanına. Tren istasyonunda beklerken, bir yerden sonsuza kadar ayrılmanın yarattığına benzer bir üzüntü duydu. Çocukluğundan beri hissettiği bir duyguydu bu. Yazları gittiği dedesinin evinden her ayrıldığında göz yaşlarına boğulurdu. Kapıda durup uzun uzun el sallayan dedesinin o hali hiç aklından çıkmazdı.

Tren istasyonları hüznü ayrılıkları simgeliyordu. Kalkış saatine kadar biraz zamanı vardı, gidip gazete almayı düşündü fakat vazgeçti. Bir süreliğine dış dünyada olanlarla ilgilenmeye karar vermişti. Hayatı boyunca savunduğu yaşam felsefesiyle taban tabana zıt düşüyordu böylece. Sosyal bilinci yüksek insanların, çevrelerinde olup bitenlerle ilgilenmesi gerektiğini öğretiyordu üniversitedeki öğrencilerine. Gazete okuyun, yaşadığınız toplumda olanlardan haberdar olun, politikayla ilgilenin, diyordu. Sadece kendi hayatına odaklanıp diğer insanlarınla ilgilenmemenin büyük bir lüks olduğunu ve demokratik toplumların bunu kaldırmayacağını söylüyordu. Oysa şimdi kendi sorunları nedeniyle gerçek dünyadan uzaklaşıp ruhani bir dünyaya doğru yolculuğa çıkıyordu! Ne çelişki!

Ayakta durmaktan yorulup bir banka oturdu. Gece uy-

kularını yitirdiğinden beri gündüzleri sürekli yarıaçık gözlerle dolaşüyor, hiçbir şeye yoğunlaşamıyordu. Banka oturduktan birkaç dakika sonra sızıp kaldı. Beklediği trenin geldiğini fark etmedi bile. Omzuna dokunan bir elin yarattığı hafif sarsıntıyla uyandığında, gözleri bir çift kuzguni siyah gözle buluştu.

— Catskill Dağı'na mı gidiyorsunuz? Tren kalkmak üzere.

— Ah, evet! Evet, oraya gidiyorum.

Alelacele bavulunu kapıp son anda yakaladı treni. Nefes nefese koltuğa oturduğunda siyah gözlü adam takılmıştı aklına. Aceleden teşekkür bile edememişti.

Yol boyunca kitap okumayı planlamışken yanındaki koltukta oturan kadın hemen kendini tanıtarak konuşmaya başlamış ve sürekli sorular sorarak kitap okumasına fırsat vermemişti. Bir saat içinde kadının neredeyse tüm yaşantısının ayrıntılarını, neden iki gün önce erkek arkadaşından ayrılıp yerisini nasıl internetteki sitelerden birinde bulduğunu dinledi. Âşık olduğunu söylediği erkek arkadaşından henüz iki gün önce ayrılmışken, böylesine hızlı bir geçişi nasıl başarıyordu insanlar? Başkasının içinde bulunduğu durumu dışardan analiz edince, doğruyu iki yıl sonra bulmak ve bu arada yıpranmaktansa, iki gün sonra bulmak çok daha yararlı olabiliyordu. Ne yazık ki bu analizi kendi hayatında uygulayamamıştı. Duygusal konularda analitik olabilmenin sırrı neredeydi? Belki de bu analiz gerçekçi değildi. Gerçek aşk, mantıkla ne kadar örtüşebilirdi? Mantığın devreden çıktığı anlar, tüm kontrolün kaybolduğu anlardı. Tıpkı şiddetli bir fırtınada savrulmak gibi...

Tuvalate gitmek üzere ayağa kalktığı anda, birkaç sıra arkada oturan, elindeki bir kitaba dalmış siyah gözlü adamı gördü. Ne okuduğunu merak etti. Usulca yaklaşıp adamın yanındaki koltuğa oturdu.

— Merhaba... Özür dilerim rahatsız ediyorum ama teşekkür etmek istedim size.

— Aa, merhaba. Treni yakalamanıza sevindim.

— Nasıl bildiniz bu treni beklediğimi?

— Sadece tahmin ettim.

— Çok yüksek bir tahmin gücünüz var öyleyse. Gerçekten teşekkür ederim. Treni kaçırsaydım belki de şu anda hâlâ orada bekliyor olacaktım... Nerede ineceksiniz?

— Catskill Dağı'nda. Ya siz!?

— Ben de! Manastıra gidiyorum.

— Manastıra mı!?

— Bir süre misafir olacağım orada.

— Bir çeşit kaçış mı?

— Öyle denebilir. Sessizlik ve huzura ihtiyacım var.

— Bu koca megapolde yaşamak kolay değil. Son derece hızlı ve gürültülü bir şehir New York. Çok güzel bir manastır orası. Huzur arıyorsanız tam yerine gidiyorsunuz. Ne iş yaptığınızı sorabilir miyim?

— Üniversitede ders veriyorum. 15 senedir yarasalar üzerine çalışıyorum.

— Çok ilginç! Onca hayvan varken neden yarasalar?

— Belki de bu soru yüzünden. Hep önyargıyla reddedilen şeylerle ilgili oldum. Yarasalara olan ilgim, bir Avustralya ziyaretimde “uçartilkiler” olarak adlandırılan devasa yarasaları görünce başladı. 17 yaşındaydım. Müthiş etkilenmiştim. Gördüğüm şeyi tam olarak anlatabileceğimi sanmıyorum. Ormanda yürürken kocaman kanatlarıyla üzerinizde uçan yüzlerce yarasa düşünün. Gökte süzülüşleri öylesine büyüleyiciydi ki, kendimi bir anda *Jurassic Park* filminde sandım. Nefesinizi kesecek muhteşem bir manzara. O günden sonra sürekli ilgilendim onlarla ve mesleki kariyerimi de onları inceleyip insanlara daha yakından tanıtmaya adanmıştım.

— Bu bahsettiğiniz yarasaların diğerlerinden farkı ne?

— Uçartilkilerin çoğunluğu, insanlarla birlikte olmaya alıştığından zarar vermez. Diğer türlerin aksine sadece meyve ve bazı çiçekleri yiyorlar. Yani vejetaryen yarasalar! Ayrıca kör değiller, geceleri de iyi görüyorlar. Biyolojik olarak insana en yakın memelilerden biri. Bazı bilim adamları, maymunlar gibi onları da kuzenlerimiz olarak adlandırabiliriz ya da “uçan maymunlar” diyebiliriz, görüşünde. Ben de onlardan biriyim. Uçartilkiler dışında, normalde yarasalar oldukça küçük hayvanlar. Ağırlıkları bir kilograma kadar çıkıyor, kanat açıklıkları ise 1 m’den fazla olabiliyor. Aslında yaygın görüşün tersine son derece faydalı hayvanlar. İnsanlar, bu hayvanları kocaman kahverengi gözleri ve yumuşak tüyleri için sever genellikle. Oysa yarasaların doğaya, ekolojik dengeye katkısı inanılmaz boyutlarda. Birçok bitki ve hayvanın yaşamını sürdürebilmesi yarasalara bağlı. Örneğin muz, avokado, hurma, incir, kayısı, mango, keçiyoynuzu, karanfil, ip yapımında kullanılan ana madde, bezler için ipek-keten, kereste, sakız için yapışkan lateks, tekila bitkisi, daha nice tekstil bitkisi ve ilaç yapımında kullanılan temel maddeler. Bu hayvanların yokluğu, birçok ülkenin ekonomisini derinden etkilerdi. Bu bitki ve meyveleri satıp her yıl milyonlarca dolar kazanan ülkeler var. Ayrıca aşılarda geliştirilmesi, doğum kontrolü, yapay dölleme yöntemleri, körler için geliştirilen yön bulma teknikleri hep yarasaların yardımıyla yapılıyor. Birçok hayvana barınma olanağı sağlayan Afrika ağacı baobabın polinasyonu, tamamen yarasalara bağlı. Öte yandan Üçüncü Dünya Ülke halklarının büyük bir gelir kaynağı olan çok değerli doğal gübre guano için de onlara teşekkür borçluyuz. Yağmur ormanlarının polinasyonu için yarasalara çok büyük ölçüde gereksinim duyulduğunu da unutmayalım. Ah bir de, baş aşağı dönük vaziyette seviştiklerini eklemeliyim. Ne kadar marifetliler değil mi?

— Çok etkileyici! Bu kadar faydalı ve ilginç olduklarını gerçekten bilmiyordum. Öteden beri bilinçaltımıza işlenmiş korkunç bir yarasa imajı vardır. Vampir yarasalar gösterilir hep filmlerde...

— Maalesef öyle. Aslında vampir yarasaların da yanlış değerlendirildiğini düşünüyorum. Evet, kan içiyorlar. Peki biz insanlar, kocaman hayvanları kesip yemiyor muyuz? İnsanlar hiçbir zaman yarasaları yakından tanıma isteğini göstermediler. Her ne kadar yanlış olsa da o korkunç, ürkütücü imaj tutmuştu bir kere. Bu yanlış bilgilendirme sonucu insanlar, her gördükleri yerde yarasaları öldürmeye çalıştılar. Biliyor musunuz, Guam Adası'nda yarasaları hindistancevizi sütünde haşlayıp satıyorlar. Tanesi 25 dolar... Samoa Adası'nda yarasa avcılığı oldukça gelişmiş. Avustralya Queensland'de, Pasifik Adaları'nda yağmur ormanlarının geleceği için bu kadar önem taşıyan bu zavallı hayvanlar, insanların cahilliği yüzünden topluca katlediliyor. Oysa yarasaları öldürmekle, kendi gelir kaynakları olan bitkilerin gelişimini de doğrudan engellemiş oluyorlar. Üstelik yarasalar yılda yalnızca bir tane yavru oluyor. Dolayısıyla soyları çok çabuk tükenebilir. Hızla azalıyorlar.

— Dehşet verici! Peki, bu hayvanları korumak için hiç kimse bir şey yapmıyor mu?

— Uluslararası Yarasaları Koruma Derneği'nin takdire layık çabaları var. Yarasaların yoğun olarak yaşadığı yerlerdeki halkı sürekli bilinçlendirmeye çalışıyorlar.

— Benden ve yarasalardan epeyce söz ettik. Siz ne iş yapıyorsunuz?

— Ben New York Üniversitesi civarında, sokakta kitap satıyorum. Eskiden küçük bir kitapçı dükkânında ortak-tım ama iflasın eşiğine gelince bu şekilde çalışmaya başladım.

— Üzüldüm.

— Önce ben de üzölmüşüm ama şimdi daha özgür olduğumu düşünüyorum.

— İyi öyleyse. Peki yeterli para kazanabiliyor musunuz?

— Hayır.

— Başka bir iş yapmayı düşündünüz mü hiç?

— Hayır. Çünkü kitaplarla uğraşmak istiyorum. Sadece bu şekilde mutlu olabiliyorum. Lisede bir hocamız sınavda bir soru sormuştu: “Bir sanat eseri yaratmak için bir milyar dolar verilse, ne yapardınız?” Soru bu. Yazdığım yanıt şu olmuştu: Düşsel Ay’daki cam kütüphane. Bunun için önce camdan kocaman bir küp yarattırdım; dışarıdan içerinin görülebildiği fakat içeriden dışarının görülemediği bir küp. Ziyaretçi küpün kapısına gelir ve bir bilgisayar ekranıyla karşılaşır. İçeri girebilmek için ekranda yazan soruyu yanıtlaması gerekmektedir. Soru, kötölükleri dünyaya taşıyan yalancı politikacılarla ilgilidir. Ne ilgisi var şimdi politikanın bununla diye düşünebilirsiniz. Bu benim politikaya olan takıntımdan geliyor. Ziyaretçi eğer doğru yanıt verirse, giriş için bir kod ve gelecek ziyaret için bedava bir bilet kazanır. Eğer yanlış yanıt verirse, sadece giriş kodu alır. Küpün içine her defasında yalnızca bir ziyaretçi girer. Gökteki yıldızları gösteren projektörleri ve girintili çıkıntılı yüzeyiyle küpün içi, ölüm sessizliğinde ve soğuktur. Ziyaretçi Ay’da tek başına olduğunu ve izole edildiğini düşünür. İçini bir ürperti kaplar ve paniğe kapılır. Fakat içeri doğru yürüdüğünde, duvarlardaki raflarda dizilmiş binlerce kitabı görür. Eline bir kitap alıp okumaya başlar ve o anda fark eder ki yalnız değildir. Bir kitabınız varsa asla yalnız değilsinizdir. Bir milyar dolarla, dünyadaki birçok büyük şehre bu cam kütüphanelerden yerleştirebilirdim! Hâlâ heyecanlanıyorum bu hayalimi düşününce.

— Müthiş bir proje olurdu bu! Demek ki, yanımızda kita-

bımız varsa yalnızlıktan korkmamamız gerekiyor. Çok yaratıcı! Eminim bu yanıtla tam not almışsınızdır.

— Hayır almadım. Çünkü hocamız hiçbir zaman tam not vermezdi. Fakat umurumda değil. Yıllardır bu hayalle yaşadım. Cam kütüphane tüm hayallerimi süsledi. Biliyor musunuz, o ziyaretçinin hisleri, aslında benim kütüphanelerde hissettiklerimi yansıtıyor. Gerçek dünyada kalabalıklar içinde kendimi çok yalnız hissetsem de bir kütüphaneye girdiğim andan itibaren hiçbir şey umurumda olmuyor.

— Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Kitapçı dükânını kapatmak, sizin için çok zor olmuştur sanırım.

— Evet ama sonradan anladım ki aslında mekân değil önemli olan. Mekânları dolduran ruh önemli. Kitaplarınız varsa sokağın bir köşesi de aynı rahatlatıcı duyguyu yaratabiliyor.

— Peki kışın ne yapıyorsunuz? New York'ta kış ayları genelde çok yağışlı ve soğuk geçiyor.

— Doğru. O zaman göçüyorum. Tıpkı kuşlar gibi. Yaşam şartlarım için neresi uygunsa oraya gidiyorum.

— Akıllıca.

Yol boyunca konuştukları için ne kadar zaman geçtiğini anlamamışlardı bile. Kondüktörün yaptığı anons, Catskill Dağı'na geldiklerini duyuruyordu. Yanında oturan genç erkeğe bir kez daha göz ucuyla baktı. Siyah, ince fitilli kadife pantolonu ve gri tişörtüyle çarpıcı bir sadelik içinde görünüyordu.

— Tekrar teşekkürler. Tanıştığımıza sevindim.

— Fotoğraf çekmek için manastıra uğrayacağım gelecek günlerde. Geldiğimde sizi ziyaret edebilir miyim?

— Harika olur!

Trenden inip manastıra giden servise bindiğinde, yaşamının bu sarsıcı dönemini geride bırakmaya kararlıydı.

Trendeki adamın dedikleri doğruydu. ‘Mekânları dolduran ruh’tu önemli olan. Yol boyunca yükselen Catskill Dağı’nı izledi. Eteklerinde biriken karla büyüleyici görünüyordu. Manhattan’ın hırçın gürültüsünün yerini huzur dolu bir sessizlik almıştı bile.

Zen Manastırı

İlk birkaç günü, hayatındaki yeni düzene alışmaya çalışarak geçirdi. Her sabah beşte kalkıp 45 dakika yürüyüş meditasyonu yaptıktan sonra kahvaltı ediyor, öğlene kadar grupla birlikte sessizlik içinde toplu çalışma seanslarına katılıyor, günün önemli bir bölümünü meditasyonla, bütün bunlardan sonra kalan zamanını da okumak ve yazmakla geçiriyordu.

Tremper Dağı'ndan çıkarılan mavitaş ve beyaz kireçle inşa edilmiş, çeşitli ek üniteleri olan bir binaydı manastır. New York'a 157 kilometre uzaklıkta, Woodstock yakınlarındaki Catskill Dağı'nın eteklerinde kurulu binada 150 kişilik meditasyon salonu, tedavi merkezi, konaklama evi, yemek salonu, ofis ve kütüphane vardı. Bu binaların yayıldığı alanın iki tarafı ise nehirlerle çevrili olduğundan, olağanüstü bir manzara içindeydi manastır. Konaklama evindeki sade dekorun yansıttığı aydınlığın rahatlatıcı etkisi, daha binaya girer girmez ilk anda hissediliyordu. Uzun süre kalanlar için ayrılan özel odalar dışında, konaklama yurt tarzındaydı.

Uzun zamandır tek başına yaşamının rahatlığına ve bunun yanı sıra kocaman yatakta yalnız uyumanın hüznüne alışmıştı. Şimdi ise, kalabalık bir odada, hiç tanımadığı insanlar-

la bir arada kalmaya alışması gerekiyordu. Yatağındaki çarşaf, yastık ve battaniyeye de yabancıydı. Yıllarca nereye gitse beraberinde taşıdığı yastığını almamıştı bu kez yanına. Hatta, “Bir yastık gider, diğeri gelir,” diyerek kendi kendisiyle dalga geçmişti. Manastır, yılın o dönemi için sakın sayılmazdı. Kalabalık fobisini yenmek için en uygun yer orası olmalıydı. Öğlenleri yenen sessiz yemekleri heyecanla bekler olmuştu. Çıkan yemekler sebze ağırlıklı olduğu için vejetaryenliği hiçbir sorun yaratmamıştı. Öğleden sonraları yapılan sessiz yürüyüşler ise, manastır hayatının en sevdiği yanıydı. Şehir yaşamının ışık hızıyla yarışan temposunda harcanan onca yılın acısını çıkarırcasına, doğanın içinde attığı her adımı doyasıya yaşıyordu. Manhattan’da yaptığı yürüyüşler sırasında, etraftaki insanlara bakarak kendini unutmaya çalışır ve bunu rahatlama yöntemi olarak uygulardı. Oysa artık ormandaki ağaç yapraklarının çıkardığı hışırtılar arasında görkemli dağa karşı yürürken, kendine yeniden dönüşü keşfedip derin bir rahatlık hissediyordu. Bu hissettiklerini manastırın deneyimli uzmanlarından Monk^(*) G’ye anlattığında, “Buradaki amacımız da bu zaten. Topluma yabancılaşmak değil, aksine kendimizi tanımak ve hayattaki her şeyi, her boyutuyla üretime ve verimliliğe dönüştürmek. Buna, uyanmış aklın keşfi diyoruz,” yanıtını aldı.

Bir ayı aşkın bir süredir manastırda yaşamasına karşın, yeniden şehir hayatına dönmek için kendisini hazır hissetmiyordu. Milo, Anita ve bütün olanlar hâlâ aklındaydı. Nona’yı bir kere bile aramamıştı. Erkeklerle çevrili hayatında mutludur nasılsa, diye düşündü. Onun yıllar geçtikçe erkeklerle ilişkilerinde hırçınlaşmasını, ayrıca eskiden olmadığı kadar para kazanma hırsına kapılmasını tedirginlikle izliyordu... Wall

(*) Zen manastırlarında din adamı.

Street virüsü bulaşmıştı ona da. İşin kötüsü, bu virüse alışmış gibiydi. O kaostun içinde mutlu olduğuna inanıyordu. Gelecekte Malibu sahillerinde bir ev alma hayaliyle, kapitalizmin kucağında geçen vahşi yıllara meydan okuduğunu iddia ediyordu. Birkaç kez bu konuda tartışmışlar ve bir keresinde aldığı yanıt sert olmuştu: “Benim para hırsım sağlam bir gelecek getirebilir bana, senin Milo ve yarasa tutkun sana ne sağlıyor?” Her defasında olduğu gibi yine yanıt verememişti. Nona saldırdığında lafını hiç esirgemezdi. Çoğunlukla birbirlerini eleştirirler de, en yakın arkadaşı yine de oydu. Bakması için Belka’yı ona bırakmıştı. Nona’yla telefonda konuşmak yerine, elektronik posta göndermek daha kolay geldi.

İstemediği birçok sorudan kaçabilirdi böylece. Manastırın resmi yazışma işlerini yürüten Sibermonk’un odasına gidip bilgisayarını kullanmak için izin istedi. Onsuz birkaç saat bile geçiremediği bilgisayarla bir ay aradan sonra yeniden karşılaştığında, eski bir dostunu görmüş gibi sevindi. Yalnız anlarının sadık dostuydu ne de olsa... Elektronik posta adresinin şifresi, ona yine Milo’yu hatırlattı. İlk karşılaştıkları günün tarihiydi: 3.9.2000. Okunmamış onlarca mesaj arasında Milo’dan gelenler çarptı gözüne. Okuyup okumamak arasında kısa bir tereddüitten sonra üç gün önce gönderilmiş olan son mesajı açtı. Tek bir soru yazmıştı:

“Hâlâ hikâyeler yazıyor musun?”

Bir aydır tek kelime yazmamış, kelimelerin gizemli ve şaşırtmacalı dünyasından uzak kalmıştı onca zaman. Milo’nun mesajına o anda yanıt vermezse, günler boyu aklında sayfalarca mektup yazacağını biliyordu. Bir süredir üzerinde düşündüğü bir hikâyeyi yazdı yanıt olarak:

“Sadece küçük bir hikâye. Adı, ‘Alacakaranlık Saatlerde Aklın Alacakaranlığı’.

“Bilinmeyen, gizemli gezegendeki bir dağın tepesinde saatlerdir oturuyordu. Günün alacakaranlık saatine yakındı. Gün batımı ile karanlık arasında bir zaman... Aniden, kulaklarına buğulu bir Ses’in fısıldadığını duydu:

“‘Karanlık basmadan buradan ayrılmalısın.’

“Bu, aklın sesi miydi?

“‘Neden? Burası ılık, hoş ve inanılmayacak kadar güzel. Uçsuz bucaksız denizin ve tapılası kumsalın kusursuzluğuna âşık oldum. Sadece burada kalmak ve zamanın sonuna kadar bu manzaraya bakmak istiyorum,’ dedi yavaşça.

“Ses yanıt verdi: ‘Bunu yapamazsın. Çünkü imkânsız. Burada daha fazla kalmaya iznin yok. Koşullara göre hareket etmek zorunda olduğumuz dönemler vardır. Bu da onlardan biri. Başka seçeneğin yok!’

“Uzun bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Aklının içinde gerçeküstü bir geziye çıkarak zamanın içinde kendisini gizlemeye çalışıyordu. Gezisini, arka planda çalan bir glissando pasajıyla senkronize etmek için uğraşıyordu ama karşı taraftaki güçlü Ses’in sabrı tükenmek üzereydi.

“Sanki bir çekiçle kafasına vuruyordu o rutin Ses: ‘Ayrılmak zorundasın! Şu anda ayrılmak zorundasın!’

“Gücü yettiğinde, ‘Nasıl?!’ diye haykırdı. ‘Nasıl ayrılacağımı bilmiyorum. Burası çok yüksek. Denize atlarsam ölürüm! Yaşamak istiyorum! Kanatlarım olsaydı uçardım. Bir zamanlar vardı ama çok uzun zaman önce kaybettim onları.’

“‘Uçmak? İstedğin bu mu?’ dedi Ses.

“‘Bu durumda, evet. Bana yardım eder misin?’

“‘Biraz zamana ihtiyacın var. Sadece bekle ve hayal et. Sonra uçmaya hazır olacaksın.’

“Kelimeler ölmüş, konuşma bitmişti. Zaman daha yavaş geçiyordu artık. Saatlerce hiç ses duyulmadı...

“Bütün bu zaman boyunca gökyüzünü izledi. Sonunda

muhteşem uzaylıları Ay üzerinde şarkı söyleyip dans ederken gördü. Uçma cesaretini kendinde bulduğu andı bu. Çok güzel bir beyaz kuş dağın tepesinde uçmaya başlamıştı. Bir rahatlık hissi kapladı içini. Kuş bir süre sonra omzuna konup onunla konuşmaya başladığında şaşkındı.

“Ben, umut ülkesinden geliyorum. Uçmak istediğini duydum. Birkaç dakika içinde kanatlarım senin olacak.”

“Bu mucizeydi! En beklemediği anda gelen mucize...”

“Ay’a baktı. Yine aynı tereddüt... Aşağıya, tutkun olduğu manzaraya bir kez daha baktı. Birkaç saniye için gözleri kamaştı, aklı karıştı. Bir an aklının kontrolünü kaybedeceğinden korkup panikledi. Fakat çok sürmedi bu an... Yüzünde şükran dolu bir gülümseme belirdi... Kanatları vardı artık...”

“Gökyüzüne doğru havalandı.

“Uçuyordu...”

“Törenselsel bir edayla... Yavaşça...”

Hikâyeyi bitirdiğinde tüm enerjisi tükenmişti. Nona’ya, sadece, manastırda kalma süresini uzattığını yazdı. Sibermonk’un odasından çıkarken bir daha o odaya tekrar gitmemeye karar verdi fakat yazdığı hikâyeye, yazıya dönme isteğini kamçılarmıştı. Artık sadece romanını tamamlamak istiyordu. Yazdığı zaman kendini çok daha mutlu hissediyordu. Kimseyle paylaşamadığı duygularını kâğıda dökmenin doyulmaz zevkini tatmıştı uzun yıllar önce ve yeniden aynı zevki yakalamak için büyük bir istek duyuyordu. Yazmak, tek başına yapılabilen bir eylem olduğunda fiziksel anlamda yalnızlığa yol açıyordu. Fakat karşılığında girilen müthiş zengin ve büyük bir dünya vardı. Üstelik kendi yarattığı karakterlere kızıp bazılarıyla içten içe aşklar da yaşayabilirdi. Her ne kadar yarasalarla ilgili bir roman bile olsa, belki Milo’ya da bir rol düşerdi. Karakterini değiştirir miydi, değiştirirse yine ona âşık olur

muydu? Yazacaklarını düşündükçe içi içine sığmıyordu. Uzun süre kalacağı için özel bir odaya geçme isteği manastır yönetimi tarafından kabul edilmişti. Milo'ya hikâyeyi yazdığı o gün, sözcüklere de yeniden merhaba dedi.

Bulanık Düşünceler, Yeni İnsanlar

 günden sonra, manastırın kurallarına kendi kurallarını da ekledi. Artık çok katı kurallara göre yaşıyordu. Zen felsefesi hakkında Monk G ile yaptıkları soru-cevap seansları ve yazı yazmakla geçirdiği saatler, gündelik hayatının en heyecanlı bölümünü oluşturuyordu. Sürekli yazıyor, yazmak için hayal ediyor, hayal ettikçe her satırda Milo'yla yaşadıklarını hatırlıyordu. Bu durumu garip bir şekilde uysalca kabul etmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı. Acı çekmenin, yaratıcılığı bir şekilde destekleyen bir güç olduğuna inanıyordu. Milo, onun Henry Miller'ıydı belki de...

Bir öğleden sonra yine yazı yazmak için odasına kapanmıştı. Bir ziyaretçisinin geldiği haber verildi. Dışarı çıktı. Nona'nın gelmiş olabileceğini düşünürken, binanın girişinde elinde fotoğraf makinesiyle trendeki adamı görünce şaşkınlıkla karışık bir sevinç duydu.

- Hâlâ burada olduğunuza emindim!
- Nasıl emin oldunuz bu kadar?
- Biliyorsunuz, gözlem yapma gücüm oldukça gelişkin.
- Doğru, çok şey borçluyum o güce!

— Ormanda fotoğraf çekeceğim. Vaktiniz varsa, yürüyüş yapalım, hem de konuşuruz.

— Olur.

— Bir yandan yürüyor, bir yandan da sohbeti sürdürüyorlardı.

— Nasıl geçiyor manastır hayatı?

— Çok iyi. Yarım kalan romanımı yazmaya bile başladım!

— Roman mı yazıyorsunuz? Bu harika. Sakıncası yoksa konusunu sorabilir miyim?

— Yarasalar.

— Kulağa çok ilginç geliyor.

— Yarasalar ve dile getirilmemiş tutkular aslında...

— Bu daha da ilginç! Uzun süre burada kalmayı planlıyorsunuz?

— Başlangıçta bir ay kalmayı düşünüyordum. Fakat hâlâ dönmeye hazır değilim. Buradaki yaşantıya çabuk uyum sağladım. Yeniden romanı yazmaya başlayabilmem müthiş bir şey. Sanırım birkaç ay daha kalacağım.

— Biliyor musunuz, tren istasyonunda karşılaştığımız günden bu yana çok daha rahatlamış gördüm sizi.

— Demek görünüşüme de yansıyor. Bu çok iyi.

— Kardan yüzünüze yansıyan ışıkla gerçekten harika görünüyorsunuz şu anda.

— Teşekkür ederim. Uzun suredir bu tarz sözler duymamıştım.

— Size uğramamın asıl nedeni hakkında konuşmak istiyorum aslında...

— Nedir?

— Eve döndüğünüzde görüşmeyi sürdürmek isterim...

— Tabii ki görüşürüz...

— Bakın, açık konuşmak istiyorum. Düşündüğüm sizinle daha yakın bir arkadaşlık...

— Uzun bir süre, kimseyle arkadaşlıktan öte bir ilişki yaşayabileceğimi düşünmüyorum.

— Neden?

— Ben de açık konuşmayı severim. O yüzden sözü do-landırmadan söyleyeceğim. Beni anlayacağınıza inanıyorum. Bundan sonra hayatımda uzun süre seks olmayacak.

— Manastırda yaşamanın etkisi mi bu?

— Hayır, onunla ilgisi yok. Tamamen benim kendi özel nedenlerimden kaynaklanıyor.

— Neden böyle bir karar aldığınızı bilmediğim için herhangi bir yorum yapmam mantıksız olabilir. Fakat bu kadar genç bir yaşta bu karar ne kadar doğru?

— Bir erkeği çok sevdim. Hâlâ onu hayatımdan, daha doğrusu aklımdan çıkarabilmek için bütün gücümle mücadele ediyorum. Sekse ilgili her şey bana onu hatırlatıyor. Aklımda sürekli o varken, başka biriyle birlikte olmak en büyük aldatmaca değil mi? Hem kendimi hem de karşımdakini aldatmamak için seksten uzak durmam gerektiğine karar verdim.

— Yaşadıklarınız için üzgünüm. Fakat belki zamanla daha farklı hissedersiniz.

— Cinselliğin olmadığı bir beraberlik nereye kadar sürer?

— Ben her şeyi sadece sekse indirgeyenlerden değilim.

— Elbette. Fakat kendinizi, 40 yaşındayken 80 yaşındaymış gibi hissedebilir misiniz? Ben hissetsem bile karşımdakinden böyle bir fedakârlığı nasıl talep ederim?

— Neden başkasını sevebileceğinize inanmak istemiyorsunuz?

— Sevebilirim ama âşık olamam. Âşık olmadığım bir erkekle cinselliği paylaşamıyorum. Benim için seks beyinde başlayıp orada bitiyor. Bir süredir karşı cinsten kimseyi çekici bile bulmuyorum.

— Bahsettiğiniz erkek ne kadar şanslı olduğunun farkında mı?

— Sanmıyorum. Aksi takdirde sizinle burada bu konuşmayı yapıyor olmazdık.

— Öyleyse dost olabilir miyiz?

— Olduk bile. Sizinle çok özel duygularımı paylaştım.

Uzanıp genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Ayrılmadan önce geri dönüp sordu:

— Yine gelecek misiniz?

Cevap gür bir sesle geldi:

— Çok yakında!

Manastıra doğru nehir kenarından yavaş yavaş yürürken yüreğinde bir yerlerde, derin bir yakınlık duyduğu birine daha işin başında sırtını dönmesinin yanlış olup olmadığını sorguluyordu. Fakat Milo'nun aklındaki egemenliği sona ermeden, başka biriyle yeni bir ilişkiye girecek gücü yoktu. Nehir her zamanki gibi akıp gidiyordu. Güçlü ve bulanık. Tıpkı düşünceleri gibi.

Bir hafta sonu sabah saatlerinde Nona geldi ziyaretine. Belka'yı da getirmişti. Onu görür görmez, “Yetmedi mi bu inziva hayatı? Hadi dön bizimle artık!” diye ısrar etmeye başladı. Nasıl anlatabilirdi hislerini, bir katile hâlâ âşık olduğunu, dönerse yok olup gideceğini? Anlatsa da anlar mıydı Nona?

— Burada kendimi iyi hissediyorum. Bir süre daha kalacağım. Hem romanı yazıyorum. Yakında bitecek. O zaman konuşuruz bu konuyu.

— Ama böyle yaşanmaz ki! Üniversitedeki iznini ne kadar uzatacaksın? Hayat çok hızlı. Sen geride kalıyorsun hep. Hem biliyor musun, seninle tanıştırmak istediğim biri var. Mimar ve çok yakışıklı. Kültürlü de üstelik. Kaçıрма bu adamı.

— Nona lütfen...

— Ne lütfeni? Kaç yaşındasın? Artık boşa geçirecek zamanımız yok.

— Neden sen kendine ayarlamıyorsun o adamı?

— Denemedim mi sanıyorsun? Yemek yapıp eve bile çağırdım. İlgiilenmedi benimle. Tarzımız uymuyor pek.

Fakat tam sana göre. Kitaplardan konuşup duruyor, bilirsin işte.

— Beni düşündüğün için sağ ol. Fakat yeni bir ilişkiye hazır değilim.

— Son zamanlarda hep bu lafı tekrarlıyorsun. Sanki asla hazır olmayacaksın gibi geliyor bana.

— Belki de...

— Ne demek istiyorsun sen?

— Çok yoruldum artık. Yeni birini tanımak ve kendimi tanıtmaya çalışmak öylesine zor geliyor ki.

— Eyvah, eyvah!!! Nasıl bu hale geldin sen? Ama senin bu zor dediğin şey, hayatın tadı!

— Tamam Nona, ne olur üstüme gelme. Romanı bitirince yeniden konuşuruz bu konuyu, tamam mı?

— Peki, peki. Sen bilirsin, ne yapalım... Yine de sana elektronik postayla adamın fotoğrafını göndereceğim.

— Aman Tanrım, aracıyla tanışmanın şekli nasıl da değişti? Bana bak, sakın benim fotoğrafımı filan gönderme adama.

— Merak etme, göndermeme gerek kalmadı. Benim evde sehpanın üzerindeki fotoğrafını gördü zaten.

— Manastırda bile rahat yok anlaşılan.

— Bana dua edeceksin, biliyorum. Hem ben yeni biriyle tanıştım. Üstelik nerde biliyor musun? Gece on birde işten çıkmıştım. Karnım öyle açtı ki, bizim şişman pizzacıya zor attım kendimi. Sıcacık peynirli pizzayı büyük bir iştahla döke saça yerken karşı masada oturan adam kahkahayla gülmeğe başladı. Çok seksi pizza yediğimi söyledim! Sonra birbirimize

bakıp karşılıklı gülüştük ve tabii ki geceyi onun evinde noktalandık. Adı Pier bu arada. Garip Fransız aksanıyla İngilizce konuşan o şeker şeylerden işte. O gece birbirimizden ayrılamadık. Hayatımın en başarılı seksiydi diyebilirim.

— Tamam, ayrıntılara girmene gerek yok. Eee, neci bu adam?

— Fransızca çevirmenlik yapıyormuş. Fazla parası yok. Yani ne yazık ki ilişkimiz fazla uzun sürmeyecek.

— Erkekler konusundaki bu pragmatist yaklaşımın dehşet verici!

— Muhteşem bir dehşet ama kabul et. Bu pragmatist yaklaşımı neye dayandırıldığını biliyor musun? Basit bir sandalye teorisine.

— Sandalye teorisi mi?

— Evet. Bir erkekle bir sandalye arasında ne benzerlik vardır. Bir sandalyenin sandalye olabilmesi için dört, o modern tasarımları da hesaba katarsak, en az üç ayağı olmalı değil mi? Aksi halde üzerine oturamazsın. Aynen bu basit sandalye mekanizması gibi, bir erkeğin de tam bir erkek olabilmesi için dört ayağı olmalı. Nelerdir bu dört ayak? Birincisi, fiziksel gereklilik. Yani erkek vücuduna sahip olmalı. İkincisi, duygusal gereklilik. Yani kadınlara karşı ilgisi ve saygısı olmalı. Üçüncüsü etkileyici bir aklı olmalı. Bana göre asıl çekicilik burada aslında. Ve tabii ki dördüncü olarak kibar bir ruhu olmalı. Bu da büyük fark yaratır. Yani bu teoriye göre, bir sandalyeye oturmadan önce, dört ayağı sağlam mı diye iyice bakmalısın. Kusura bakma ama seninkinde en fazla iki ayak var.

— İnan çok etkilendim teorinden. Fakat çevirmenin bu teoriye göre dört ayağı olmasına karşın, ilişkinize fazla şans tanımıyorsun.

— Tabii ki çulsuz adamları artık bu yaştan sonra değeren-

dirme dışı tutuyorum. O nedenle çevirmene zaman ayırmam bile sıra dışı.

— Senin teoride bir hata var bence.

— Nedir o?

— Bazen oturmak isteyen poposu çok büyük olabilir. Böyle bir kadının, güvenli bir şekilde dinlenmek için sağlam da olsa dört ayağı olan bir sandalyeye oturmaya kalktığını düşünelim, poposu hiçbir sandalyeye uymayabilir. Demek ki bazen sandalye çok rahat ve davetkâr olsa da kendi koşullarını da düşünerek ayakta durmak lazım.

— Yine buldun değil mi bir açık. İnanılmazsın gerçekten!

— İnanılmazım ama haksız değilim, kabul et.

— Pekâlâ. Ben seninle başa çıkamam. Bu arada senin çatlaktan ne haber?

— Bilmiyorum.

— Hiç haberleşmediniz mi?

— Bana mesaj göndermiş.

— Sen de cevap yazdın...

— Evet ama sadece bir kez. Nerede olduğumu bilmiyor hâlâ.

— Bir kere beni arayıp sordu seni. Ben de seyahatte olduğumu söyledim sadece.

— Tekrar ararsa, nerede olduğumu bilmediğini söylemeye devam et.

— Olur, umarım inanır. Milo'nun katil olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?

— Hiç inanmak istemedim. Sadece olmadığından emin olmak istedim.

— Herhangi bir ipucu bulamadın ama...

— ...

— Öyle değil mi?

— Öyle Nona.

— Aksi halde, yani herhangi bir şey bilsen söyledin, değil mi?

— Söyledim...

— Bu konuyu konuşmak seni rahatsız ediyor. Neden?

— ...

— Daldın yine. İyi misin?

— İyiyim.

— Ne oldu? Sanki kötüleştin birden.

Gerçeği bilip açıklayamamanın verdiği suçluluk duygusu her geçen gün artıyordu. Peki ya Milo katil değilse? Belki de değildi. Ceketinin birinin cebinde bulduğu yüzük nasıl açıklanabilirdi? Belli ki o kadınla ilişkisi olmuştu ama belki o öldürmemişti. Nasıl emin olabilirdi? Onun katil olduğunu öğrenirse, sevmekten vazgeçer miydi? Belki de bu, kurtuluşu olurdu. Onu aklından çıkarabilirdi böylece! Bir katili sevmeye devam mı ederdi yoksa? Gerçeği öğrenmekten korkmaya başlamıştı. Karşılıksız da olsa, onu sınırsızca sevmeye devam etmek mi, yoksa aşktan vazgeçmek miydi asıl zor olan?

Aşkın sınırı nereye kadardı?

— Yok bir şey. Yok bir şey dedim Nona.

Nona ayrıldıktan sonra, bahçeyle uğraşırken Monk G. geldi yanına. Her zamanki gibi gülen yüzüyle huzur saçıyordu etrafa.

— Üzgün görüyorum sizi. Arkadaşınız kötü bir haber mi getirdi yoksa?

— Hayır. Sadece beni rahatsız eden bir konu var. Sizinle yaptığımız konuşmalardan sonra beni daha da fazla rahatsız eder hale geldi.

— Hangi konuşmalar?

— Çevremizdekileri düşünmek ve dünyada yaşanan sıkıntı ve acıların farkına varıp buna duyarsız kalmamakla ilgili olanlar.

— Ben sizin kişiliğinizin bu konuştuklarımıza tamamen uygun olduğunu gözlemliyorum.

— Eğer öyleyse yapmam gereken bir şey var ve onu yapmaya gücüm yok.

— Neden?

— Onu yaparsam sevdiğim birine zarar vereceğim.

— Yapmadığınızda neden ruhunuz rahatsız oluyor?

— Çünkü bu durumda da çevreme ve gerçeğe duyarsız kalmış oluyorum ve bu doğru değil.

— Öyleyse hem ruhunuzu içine düştüğü karanlıktan kurtarmak hem de doğru olanı yapmak adına hareket yönünüz belli demektir. Bunun tersini yaparsanız, tek sarılacağınız şey, sevdiğinizi korumak olabilir. Bu sizin ruhunuzu koruyacak mı? Bununla mutlu yaşayabilecek misiniz? Tercih sizin. Karar vermesi kolay olmayabilir. Fakat seçenekleriniz oldukça açık anladığım kadarıyla.

Beklentiler ve Hayal Kırıklıkları

Yeni yıl yaklaşırken Catskill Dağı'nın manzarası her zamankinden çok daha güzel görünüyordu. Fotoğrafçı gençten, arkasında bir notla birlikte çok güzel bir fotoğraf aldı.

'Washington'da bir müzede gizlice çektim bu fotoğrafı. Yeni yılın kutlu olsun!'

Beyaz mermerden bir heykel. İki erkek ve bir kadın sevişiyorlar... Üçünün de yüzleri görünmüyor. O tarz bir fantazisi olmadığı halde son derece seksi ve masum bulmuştu fotoğrafı. Sevmenin ve sevişmenin güzelliğini yansıtıyordu. Manastırdaki odasının duvarında böyle bir fotoğrafı asarsa, küçük bir skandal çıkabilirdi. Bir kitabın yaprakları arasında güvenli ve ebedi bir yer buldu ona. Altı ay olmuştu manastırda kalmaya başlayalı.

Zavallı Anita'nın ölümü aklından çıkmıyordu. Sakladığı sır nedeniyle suçluluk duygusundan kıvransa da, kendisiyle bir anlaşma yapmıştı. Savcıya gidip bildiklerini anlatsa, Anita'nın hayatı geri gelmeyecekti. Ayrıca böyle bir şeyi yapacak gücü bulamıyordu kendinde. Yapabileceği en mantıklı davranışın, bu olayı yok saymak olduğuna karar vermişti.

Bulduğu bu çözümü artık aklında daha fazla tartışmayacaktı. Yeni yılı evde karşılamaya karar verdi. Kimse olmasa bile Belka'yla olmak istiyordu. Eşyalarını toplamadan önce Monk G'yi odasında ziyarete gitti.

— Ayrılmaya hazırım. Burada kaldığım süre içerisinde bana gösterdiğiniz yakınlık nedeniyle teşekkür etmek istiyorum.

— Buraya geldiğinizde de kalbindeki sevgiyi tümüyle paylaşmaya açık, son derece barışçıl bir insandınız. Sizi buraya getirenin inançlarınız olmadığını biliyorum. Fakat bunun önemi yok. Felsefemizi anlamak için büyük çaba sarf ettiniz. Bakışlarınızda huzuru yakalayabiliyorum artık. Sizin gibi bir dost kazandığımız için çok mutluyum. Fırsatınız oldukça bizi ziyaret ederseniz onur duyarız.

— Buraya sık sık geleceğimden emin olabilirsiniz.

Tam odadan çıkmak üzereyken merak ettiği soruyu sormak için durdu.

— Monk G, bir şey sorabilir miyim? Biraz özel ama...

— Tabii, lütfen.

— Yirmi yıldır manastırda, insanların uğruna yaşamlarını feda ettikleri zevklerden uzak yaşıyorsunuz. Bir an olsun vazgeçmeyi düşündünüz mü hiç? Bir öğrenciniz olarak değil, bir dost olarak soruyorum bu soruyu?

— Hiç olmadı. Mutluluğu bir insanda ya da bir mekânda bulduğunuzu düşünürsünüz ama aslında içinizdedir. Buraya geldiğimde 42 yaşındaydım. Burada geçirdiğim yirmi yıl boyunca kendimi, doğayı ve insanoğlunu keşfetmeye çalıştım. Herkes hayatını, beklentileri doğrultusunda, kendisini en mutlu edecek şekilde yaşamalı. Ben mutluluğu burada buldum. Siz de nerede yakalarsanız orada kalın. Unutmayın, mutluluk bir tutkudur. Bulmak için insan önce kendini tanımalı.

Beklentiler ve mutluluk? O güne kadar beklentiler ona hep hayal kırıklığı getirmişti. Beklentileri hayatından çıkarırsa, hayal kırıklıkları da doğal olarak ortadan kalkardı ve yaşanan her şey sürpriz olurdu. Plansız hayat yaşamanın hafifliği nasıl da cezbediciydi. Gelecek planlanabilir miydi? “Aile kurmayı planladım” mı, yoksa “Aile kurmayı istiyorum” mu doğru? Çok yaşamayı planlamak olanaklı mı? Bir akşam ayrılırken atına, “Yarın görüşürüz, Strelka,” deyip, ertesi gün onu ölü bulan arkadaşının planlardan nefret edişini hatırladı. Belki planlar değil, sadece isteklerden söz edilebilirdi. Bir bilim insanı olarak hayatını kaderciliğin sınırlarına hapsedemezdi elbette. Sadece hayal kırıklıklarından kaçmaya çalışıyordu. Yoksa yaptığı, işe yaramayan bir sözcük oyunundan mı ibaretti?

“Tintinnabulation” ve Deniz

Aylar sonra eve doğru giderken o akşam yine kendi yatağında uyuyacağı için mutluydu. Eve vardığında Nona ile Belka onu bekliyorlardı. Sanki daha bir gün önce ayrıldığı yere geri dönmüştü. Evi temizletmiş, buzdolabını doldurmuştu Nona.

— Yemek de yaptım. Hem de bamya! Senin yaptığın kadar iyi olmamıştır ama çok seversin, bilirim.

— Ne kadar düşüncelisin...

— Eee, nasıl böyle birden karar verdin dönmeye?

— Hazırdım ve döndüm.

— Derslere ne zaman başlayacaksın? Konuştun mu üniversiteyle?

— Hayır, henüz değil. Yılbaşı tatilinden sonra ararım. Sen ne yapacaksın tatilde?

— Jose ile Jamaica’ya gideceğiz.

— Jose kim?

— Senin haberin yok tabii. Son sevgilim. Ah bir görsen! Harika biri.

— Pizzacıda tanıştığın Fransız çevirmene ne oldu?

— Dedim ya. Doğru düzgün para kazanamıyordu. Yani

benim yaşantımı biliyorsun. Partiler, lüks restoranlarda yemekler filan. Ne yapayım, bir bankanın halkla ilişkiler müdürü olmak kolay mı? İşimin gereklerini yapmak zorundayım. O bu hayata uyum sağlayamadı.

— Artık şaşırmamalıyım senin hayatındaki bu ani erkek değişikliklerine. Bu Jose ne iş yapıyor? Sağlam bir sandalye mi?

— Wall Street'te yatırım danışmanı. Tam birbirimize göre olduğumuza karar verdik. Her ne kadar eskisi yatakta daha iyi olsa da...

— Nasıl bu kadar hızlı değişiyor kalbinin sahibi?

— Vücudum bahçe, isteklerim bahçıvan! Bilirsin, Shakespeare Othello'da ne güzel yazmış! "Kalbimin sahibi, beni mutlu edebilecek olandır canım."

— Doğru söylüyorsun. Bunu bir de ben kafama sokabilsem...

— Tamam öyleyse, sıra sende şimdi. Düşündün mü mimar hakkında?

— Ne mimarı?

— Seni ziyarete geldiğimde anlatmıştım ya! Hâlâ boşta. Ne dersin? Yakında bir buluşma ayarlayalım mı?

— Daha yeni geldim, dur biraz.

— Bekle bekle nereye kadar? Sen ne zamandır kimseyle birlikte de olmadın? Seksi tamamen unuttun mu yoksa?

— Altı aydan fazla oldu.

— Hiç mi aklına gelmiyor?

— Gelmiyor, gelmese de iyi olur.

— Ne kadar farklıyız! Ben üç gün zor dayanırım.

— Garip olan sen değilsin, benim. O kesin.

— Neyse, tamam. Şu anda üstüne gelmeyeceğim. Sen isteyince ayarlarınız bir buluşma nasılsa. Sen şimdi dinlenmene bak.

Nona'nın söyledikleri takılmıştı aklına. Koltuğa uzanıp duvarda asılı Chagall'ın 'Yeşil Kemancı' adlı resminin röprodüksiyonuna bakarken, bir yandan da Arvo Part'tan "Tabula Rasa"yı dinliyordu. Neydi bu müzikteki sihir? Tintinnabulation! (*) Notalar ve anlık sessizlikler arasındaki uyum, tam anlamıyla kursesizdu. O muhteşem uyumu bulmuştu Arvo Part. Öylesine güçlüydü ki notaların tınısı, insanın içinde karşı konulmaz birtakım duygular harekete geçiyordu. Uzun zamandır hissetmediği cinsel istekleri uyanıyordu müziği dinledikçe. Belka'yı da alıp evden çıktı aniden. Deniz kenarına kadar koştu. Kıyıda sessizlik içinde doğayı seyredip temiz havayı solumanın keyfini özlemişti. Dalgaların coşkun kabarışını izledikçe, âdeta büyük bir patlama yaşıyordu içinde. Tamamen soyunup denize atlamak ve suyun her bir zerresiyle sevişmek istedi. Uçsuz bucaksız su! Fakat havanın sesini duyar gibi oldu birden:

"Hayır, bunu yapamazsın! Deniz, tarih öncesinden beri benim sevgilim!"

Hava, onu kıskanabilir miydi? Onu bu zevke katılmaya ikna etmek için ne derdi?

"Paylaşmak güzeldir ve herkes bilir ki, dalgaları yaratan ve denizin hareketlerini belirleyen, dışardan gelen rüzgârdır. Onsuz olmaz! Lütfen bize katıl! Biliyorsun, en güzel seks, ancak aşk olduğunda yaşanır."

Deniz, rüzgâr ve hava...

Sanki kitapçı gencin gönderdiği fotoğraftaki heykeli andıran bir üçlü.

Arvo Part'ın müziğini hatırlatan bir uyum...

Hepsi el ele vermiş seksin büyüsunü çağrıştırıyordu.

(*) Estonyalı müzisyen Arvo Part, Latince 'zil' anlamına gelen 'tintinnabuli' kelimesinden yola çıkarak, birbirinden bağımsız notalar arasındaki sıra dışı vurgulamalar ve uzatılmış sessizliklerin birleşimiyle meydana getirdiği besteleme tekniğini 'tintinnabulation' olarak tanımlamış.

Kabaran deniz dalgaları sanki sırtından yavaş yavaş yukarı doğru çıkıp omuzlarından aşağıya iniyor, göğüslerinde dolaşarak karnından aşağı, bacaklarının arasına süzülüyordu.

Gözlerini kapadığı anda en güzel rüyalarından birinin içinde buluverdi kendini.

Her yükselen dalgayla birlikte duyguları coştı.

Bedenine hiçbir fiziksel dokunma olmadan ortaya çıkan, duygusal ve fiziksel sonuçlarıyla nefes kesici gerçek bir orgazmdı yaşadığı.

Dalgalarla sevişiyordu.

Kim inanırdı rüyaların gerçek olmadığına?

Kim inanırdı halka açık yerlerde sevişmenin suç olduğuna?

Zaman-Mekân / Akıl-Beden

Ertesi sabah Miguel'i görmek üzere bara uğradı. Bar Estela, uzun saatler boyu Milo'yu gözetlediği geceleri hatırlatıyordu. Üzerinde, Milo'nun evine yakın olmanın verdiği gerginlik vardı. Barda çalışan Bulgar kız, her zamanki gibi ağzındaki sakızı çevirerek konuşmaya başladı.

— Miguel, Brezilya'da.

— Brezilya'da mı?! Ne zaman gitti?

— Bir-iki gün oldu. Bu barı Amerikalı bir adama devretti ve her şeyi bırakıp gitti. Bense ne olacağımı bilmiyorum. Belki de beni işten atacak yeni patron.

— Nasıl oldu? Neden birdenbire gitti?

— Birdenbire mi? 22 yıl sabretmiş. Yetmez mi?

— Evet ama... Estela onu istemiyordu.

— İstemese de gidip ailesini göreceğini söyledi. Burada çok mutsuzdu zavallı. Aslında neden bu kadar yıl sabretmiş, pek anlamıyorum.

Yıllar önce mutlu olabilmek için ailesini terk eden Miguel, şimdi yine mutluluk peşinde aynı yere dönmüştü. Monk G'ye göre, mutluluk mekânda değil, insanın içindeydi. Fakat Miguel, her şeyi bırakıp terk etmişti New York'u. Kendisi fiziksel olarak barın içinde olsa da, aklı her zaman o mekânın

sınırları dışındaydı. Akıl sürekli seyahat edip farklı zaman dilimlerinde çok boyutlu hayatlar yaşarken, beden aynı zaman dilimi içerisinde kalıp ömrünü tamamlıyordu. Miguel, belli ki akıl ile bedeninin muhteşem buluşmasını gerçekleştirme-ye gitmişti. Kendisinin yapmaya çalıştığı da çok farklı değildi. Aklını, takıldığı yerden sürükleyerek de olsa çekip alarak onun, bedeniyle tekrar uyumunu sağlamaya çalışıyordu. Duyguları ile mantığı bir uyumsuzluk içine düşmüştü. Fakat belki de insan aklının bu bitmeyen macerasıydı hayatı heyecanlı kılan. Bu bakış açısına göre, Nona'nın aklı bedenine hiç ihanet etmemişti. Ne isterse onu yapıyor, her zaman istediği mekânda oluyordu. Onun hayatı heyecansız mıydı? Sadece fırtınasızdı... Hep sığınacağı bir liman buluyordu. Konformist yaşıyordu bir anlamda. Ruhunda derin yaralar açmak istemediği için suçlayamazdı onu. O anda Miguel'in yaptığı gibi aklı ile bedenini buluşturmak için gereken cesareti bulduğunu hissetti. Bu, Miguel'in uyguladığı yöntemin tersine olacaktı. Bedeni olduğu yerde kalacak, aklını bulunduğu dipsiz kuyudan zorla da olsa çekip çıkaracak ve Minkowski'nin tezine uygun olarak zaman-mekân eşgüdümünü sağlayacaktı. Duygusal fırtınaların yarattığı heyecanının yerini ne tutacaktı? Sevilecek, büyümesi, gelişimi izlenip mutlu olunacak yeni bir şey gerek.

Bilinçsizce yürüyerek Astor Place'e geldi. The Lost Wandering Blues Band, sokak izleyicilerine muhteşem bir konser veriyordu yine. Dinleyiciler arasına katılıp müziğe bıraktı kendini bir süre. Sonra Union Square'deki doğal ürünler satılan pazara düştü yolu. Bir torba dolusu çiçek tohumu ve nane alarak döndü eve. Terasta sera kurup bitkilerin günden güne gösterecekleri gelişmeyi izlemek yeterince heyecan yaratabilirdi. Özellikle nane güzel olmalıydı.

Çocukluğunda annesinden duymuştu Yunan mitolojisinindeki Mintho (nane) hikâyesini. Pluto'nun, ölesiye sevdiği bir

periydi Mintho. Pluto'nun kıskançlıktan gözü dönen karısı Proserpine, bu ilişkiye son vermek için Mintho'yu bitkiye çevirmişti. Fakat bitki haline gelen Mintho, tazeliğini ve güzel kokusunu korudu ve bu sayede herkes tarafından sevilme-ye devam etti.

Bahçedeki ağaçları seyrederken dış dünyada olup bitenlerden uzaklaşıyordu. Yaşlı ıhlamur ağacının dalına güvercinler konmuştu yine. Dondurucu soğuğa, yakıcı sıcağa, fırtınaya, yağmura karşı ayakta kalan ama hiçbir zaman yakınmayan vakur ağaç ve aşkın ölümsüzlüğüne inanıp ömürleri boyunca tek eşle yaşayan güvercinler... Ağaç gibi ayakta durabilen ama kardan nefret edip yağmurdan sürekli şikâyet eden ve cinsel güdülerini tarafından yönetilen insanlar... Kendisi de onlardan biriydi işte. Bir insanın katilini bildiği halde bunu bir sır olarak saklayışı nasıl açıklanabilirdi başka? Üstelik, bunu yaparken kendi kendine az pişmiş argümanlar sunmaktan da geri kalmamıştı. Belka'nın havlamasıyla kendine geldiğinde, neredeyse akşam olduğunu fark etti.

— Özür dilerim Belka... Acıktın, değil mi? Hadi mutfığa... Yemek yiyelim, çok yiyelim bu akşam... Kendimizi avuturuz, deriz ki, “Yemeklere insanlara davrandığımız gibi davrandık. Sanki onlar ya da biz yarın olmayacakmışız gibi.” Tamam mı? Ah, yine telefon çalıyor. Dur, önce ona bakalım.

Arayan Nona'ydı.

— Sıkı dur, ilk sana bildiriyorum! Evleniyorum!!!

— Ne! Kiminle?

— Normalde en yakın arkadaşımın ilk sorusu bu değil, “Ne zaman?” olmalıydı ama haksız da değilsin. O son bahsettiğim yatırım danışmanıya.

— Emin misin?

— Evet, tabii ki eminim. Seneye 40 yaşına basıyorum. Bu

treni de kaçırsam yandım. Memelerim sarkmaya başladı bile...

— Eee, ne zaman tören?

— 10 gün sonra. Nedimem olursun, değil mi?

— Daha genç bir nedime bulsan...

— Hayır, sen olmalısın ki, törende seni görenler arasından talibin çıksın.

— Ne zaman tanışacağım damatla?

— Bu hafta içi bir akşam yemek ayarlayacağım. O mimarı da çağırayım mı?

— Olur, tanışmaktan bir şey çıkmaz.

Çıkar mı?

Kalbi yeni bir konuğa ev sahipliği yapar mı?

“Verbum Non Facto”

Eve döndüğünden beri telefon mesajlarını dinlememişti. Telesekreter tamamen dolduğu için artık yeni kayıt yapmıyordu. Önce hepsini silmek geldi aklına ama merakını yenemeyip sırayla dinlemeye başladı. Miguel’in mesajını duyunca durdurup tekrar dinledi.

“New York’tan ayrılıyorum yarın sabah. Sabah derken, sadece birkaç saat kaldı. Saat dört şu anda. Uyku tutmadı yine. Ayrılmadan önce seni görmeyi çok istedim ama olmadı. Elektronik posta göndermeyi bilmiyorum. Eh, anla işte New York’ta nasıl kendi dünyamda yaşadığımı... Bir şekilde göndersem bile eline geçer mi, emin olamadım. En iyisi telefon mesajı bırakmak diye düşündüm. Nasılsa eve döneceksin bir gün...

Ayrılmak istediğimi söylediğimde Amerikalıyla korkunç şekilde tartıştık ve ben hâlâ kendime geledim. Biliyor musun, ilk tepkisi ne oldu? Ne diyecekmiş çevresine?! Beni hiç önemsemedi bunca yıl. Temizlikçi kadın, yeni aldığı pahalı bir yağlıboya tabloya zarar verdiğinde de aynı şeyi söylemişti. ‘Ne diyeceğim ben herkese?’ Bunca yıl olanları düşünmemek için sığındım alkole. Fakat artık o da bana düşman. Doktor, alkolü bir

an önce bırakmazsam karaciğerimin beni çok yakında terk edebileceğini söyledi. Bir otel odasında kalıyorum günlerdir. Bari da elden çıkardım. Bari açabilmek için Amerikalı'dan aldığım borç parayı ve çalışanların maaşlarını ödedim. Yirmi iki yıl önce ülkemi terk ederken nasıldıysam aynen öyle geri dönüyorum. Muhteşem salak denmeli bana. 'Neden şimdi?' diye sorduğunu duyar gibi oluyorum. Defalarca geri dönmem gerektiğini söyledin bana. Haklıydın. Bunu yeni anlamadım. Sadece gerçeklerden kaçıyordum. Senin gidişin, beni kendi hayatım hakkında düşünmeye zorladı. Gerekiyorsa mekânlar değiştirilmeli. Mekânların esiri olanların acı kaderini daha fazla paylaşmayacağım. Gidiyorum, sevdiğim kadına ve aileme dönüyorum. Beni kabul etmezlerse ne mi olur? Kalan ömrümü onlara adayacağımı söylersem inanmazlar mı bana? Affetmezler mi beni? Affedebilir olmak, gerçek bir yücelik değil mi? Hata yaptım, hem de büyük bir hata... Gidiyorum, evime dönüyorum. Kapı kapalıysa bile kapı dışında yatacağım. Seni yine arayacağım. Bana şans dile. Eminim, hayatlarımızın bir noktasında bir yerlerde yine karşılaşacağız. Artık harcanacak zaman kalmadı.

"Hoşça kal..."

Miguel'in sesindeki heyecanla karışık korku etkilemişti onu. Bilinmeyene doğru giden birinin yaşadığı ürkeklik vardı ses tonunda. Oysa doğduğu büyüdüğü topraklara geri dönüyordu.

Telefon ziline sesiyle irkildi aniden. Akıllı hâlâ Miguel'in mesajındaydı, cevap vermek istemedi. Nona'nın öfke dolu sesi telesekreterden son şiddetiyle çıkıp odada yankılanıyordu.

"Evlenmiyorum o eşek herifle! Birbirimize göre değiliz. İyi ki evlenmedim! Yani boşanmış bir kadın olarak çok daha zor olacaktı her şey. Zaten zor. İnanamayacaksın, ama bu akşam bir restoranın tuvaletinde 18'lik garson bir kızla yakala-

dım adamı! Bu kadarı da olmaz ama... Ben de orada salak gibi bekliyorum masada. Ne yaptım biliyor musun, koca bir şişe ketçabı döktüm herifin üstüne. Şimdi arayıp duruyor ama konuşmuyorum. Beni ara da ayrıntıları anlatayım sana.”

Kilometrelerce uzağa ve aradan geçen onca yıla karşın hâlâ aynı kadını sevmeye devam eden Miguel ve yanı başında evlenmeye hazırlandığı adamı restoranın tuvaletinde başkasıyla yakalayan Nona'nın hayatlarının karşıtlığı görkemliydi. Tamamen karşıt gözüксе de, ikisinin de yaşadıklarına neden olan yanlışlıklar, temelde aynı noktadan kaynaklanıyordu: “Verbum non facto”^(*)...

Söylenmeyen gerçek sözler ve dile getirilen yalanlar tehlikeliydi. Şahit olduğu bu iki hayatı da yaşamak istemiyordu. Herkes birilerini kontrol etmek istiyor, kontrol etmek istenen her şey bir süre sonra aslında insanın kendisini kontrol etmeye başlıyordu. O kontrol mekanizmasının dışına çıkıldığı anda gerçek özgürlük karşılıyordu insanı. Ne kontrol edilen ne de eden, bu kadar güçlü bir insan var mı? 80 yaşın güzelliği bu olabilir. Karşı cinsle olan ilişkilerin sadece dostluğa dönüştüğü, hayattan beklentilerin sağlıklı olmaktan öteye geçmediği, yaşanan her ana şükredilen dönem. İnsanın ruhsal ve psikolojik olgunlaşma sürecinin doruk noktası. İnsan, ömrü boyunca o doruk noktasına çıkmaya çalışıyor, tam o noktaya çıkmışken de yaşama veda etmeye hazırlanıyor.

Monk G, haklıydı; doğruların yanlışlardan öğrenildiği içsel bir eğitim süreciydi hayat.

(*) Latince, söylenmemiş söz.

Kayıp

Milo'nun, onun hâlâ seyahatte olduğunu sanması için telefon mesajlarına ve elektronik postalarına yanıt vermiyordu. Haber vermeden birdenbire ortadan kaybolup aylarca aramamasının onu meraklandırdığından emindi. Aniden eve gelmesi tehlikesine karşı, kapıdaki güvenlik görevlilerini uyarmış, eğer gelirse kendisine sormadan evde olmadığını söylemelerini ve içeri almamalarını istemişti. Bu şekilde uzun süre idare edemeyeceğinin farkındaydı. Eskiden onsuz bir hayatı düşünmek bile istemezken, artık onunla bir hayat sürdürmenin olanaksızlığını görüyordu.

Üniversitedeki görevine döneceği gün heyecanla kalktı yataktan. Özenle giyindi. Okulda yayılan ruh sağlığıyla ilgili dedikodulardan sonra, öğrencilerin onu yine eskisi gibi sağlıklı bulmalarını istiyordu. Evden çıkmadan önce son bir kez baktı aynaya. Koyu mavi ceket-pantolon takımı içinde iyi görünüyordu. Saçlarını bir kez daha taradı, ayakkabılarını fırçaladı, tekrar dönüp aynaya baktı. Sanki kapıyı açıp dışarı çıktığında milyonlarca kişi üzerine gelecekmiş gibi hissediyordu. Aylardır kendi kendisiyle zaman geçirmeye iyice alışmıştı. Sınıfa girdiğinde ne diyeceğini bile bilmiyordu. O sırada cep telefonu çaldı.

— Merhaba. Ben Miguel.

— Miguel!!! Nasılsın?

— Pek iyi değilim. Umarım uyandırmadım seni.

— Hayır, hayır uyandırmadın. Neden iyi değilsin? Ne oldu?

— Estela başkasıyla berabermiş ve beni istemiyor artık. Kızım ise, beni baba olarak kabul edemeyeceğini söyledi.

— Çok üzüldüm Miguel... Ne yapacaksın? Kalacak mısın orada?

— Eski arkadaşlarımla konuştum. Brezilya'da ekonomi kötü. İş kurmak için iyi bir dönem değil diyorlar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne ailem var ne de işim. Böyle olabileceğini tahmin etmiş olsam da yaşayınca çok ağır geliyor işte...

— Geri dönmeyi düşünüyor musun?

— Hayır. Oradan kaçarcasına ayrıldım. Tükettim ben New York'u.

— Sesin iyi gelmiyor Miguel. Çok endişeleniyorum senin için.

— Sen nasılsın? Ne oldu cinayet soruşturması?

— Keşke burada olsaydın. Konuşacak çok şey var. Savcı delil yetersizliğinden Milo aleyhine dava açamadı. Uzun zamandır görmüyorum onu ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Fakat iyi bir haberim var sana. Bugün tekrar dönüyorum üniversiteye. Evden çıkmak üzereydin sen aradığında.

— Tebrikler! Öyleyse işler biraz yoluna girmiş demek ki. Seni tekrar arayacağım. Şimdi kapatıyorum.

— Miguel, seni arayacağım ilk fırsatta. Anlatacaklarım çok. Kendine iyi bak.

Ertesi akşam bardaki Bulgar kızdan Miguel'in intihar ettiği haberini aldı. Bir arkadaşında kalıyormuş. Bulduğu bütün ilaçları içmiş. Arkadaşı hastaneye yetiştirmeye çalışırken yolda ölmüş.

Haberi duyduğu anda olduğu yere yığıldı, evin duvarları sanki üstüne geliyordu. Boğazına bir şey düğümlendi, zorlukla ayağa kalktı. Belka'nın tasmaını el yordamıyla taktı. Kaçarcasına evden çıkıp yağmur altında yürümeye başladı. Binadan birkaç metre kadar uzaklaşmıştı ki, Belka'nın arkaya doğru havlamasıyla durdu. İki adım gerilerinde durmuş onlara bakıyordu Milo.

— Ne zaman döndün?

— Neden soruyorsun?

— Ağlıyorsun sen... Ne oldu?

— Bir arkadaşımın intihar ettiğini öğrendim birkaç dakika önce.

— İntihar mı? Ne zayıflık...

— Zayıflık?! Ya başkasının yaşamına son vermek?

— Ne demek istiyorsun?

— Şu anda konuşacak durumda değilim.

— Ben seninle konuşmak istiyorum.

— Ben istemiyorum.

— Neden benden kaçıyorsun?

— Hayatımı sensiz yaşamaya çalışıyorum.

— Ne demek bu?

— Artık görmek istediğim şeyin olduğu yerin tam tersi yöne bakmayı öğrendim.

— Açık konuş. Neden böyle davranıyorsun?

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Fakat Milo, hızla yaklaşıp kolundan yakalamıştı. İstemsizce attığı çığlık, Belka'nın havlama seslerine karışıp sokakta yankılanırken, Milo eliyle ağzını kapamaya çalışıyordu. Kaldırım kenarında boğuşarak hızla duvara doğru sürüklendiler. Akşam karanlığı iyice çökmüştü. Kimse geçmiyordu sokaktan. Milo'yu engellemeye çalışsa da gücü yetmiyordu. Sanki üç kişiye karşı direniyordu o anda. Umutsuzca çırpınıyordu. Bir zamanlar âşık oldu-

ğu adamın saldırısına uğrarken aklına Anita'nın gözlerindeki saf bakış gelmişti yine. O anda, kendisine saldıran erkeğin aslında onu hiç sevmemiş olduğunu anladı. Miguel'in ölümü ve Anita'nın hayaliyle birleşen düşünceler şimşek hızıyla aklından geçerken, bir anda Milo'nun elini olanca gücüyle ısırma- yı başardı. Milo'nun acıyla yere savrulmasından faydalana- rak kaçmaya çalıştı. Belka da arkasından koşuyordu. Kısa sü- rede yerden kalkıp peşlerine düşen Milo, bir çırpıda onu tek- rar boynundan yakaladı.

— Bunu neden yapıyorsun!? Sadece seninle konuşmak is- tedığımı söyledim.

— Bırak beni!!!

— Neden konuşmuyorsun benimle?

Penda, o anda pantolonunun cebinden pembe taşlı yüzü- ğü çıkarıp Milo'nun sinirden kıpkırmızı kesilen yüzüne doğ- ru uzattı.

— İşte bunun yüzünden!

Elinden çekip almaması için yüzüğü parmağına geçirdi.

Milo'nun gözlerine yerleşen dehşet dolu bakışı derhal fark etti.

— Ver o yüzüğü bana!

— Neden? Neden vermemi istiyorsun?

— Ver dedim!!!

Milo, hırstan kendini kaybetmiş gibiydi, ani bir hareketle onu boynundan yakaladı. Sıkmaya başladı.

— Ver o yüzüğü bana!

Anita gibi onu da öldürecek miydi? Yapabilir miydi? Birkaç saniye sonra nefes almakta güçlük çekmeye başladı. Yaşamakla ölmek arasında gidip geliyordu. Karşı koymak is- tese de artık gücü tükeniyordu. Belka, Milo'nun pantolonu- na yapışmış sürekli havlıyordu. Sonunda yere yığılıp kaldı. Milo'nun parmağındaki yüzüğü çıkarıp alışına direnecek gü-

cü kalmamıştı. O anda Belka'nın Milo'nun bacağını ısırmasıyla korkunç bir çığlık daha yayıldı sokağa. Milo kaldırımında acıdan kıvranıyordu.

Ne yapacağını bilmez bir halde yerden kalktığı sırada sokağa giren bir taksi gördü. Durdurup hemen bindi. Ayrılmadan önce tüm sevgisini verdiği erkeğe son bir kez daha baktı:

— Boşuna uğraşma. O, sevgisinden başka hiçbir şeyi görmeyen hayalperest Penda'yı öldürdün. Bir daha karşıma çıkma!

Utanmış Sessizlik

Milo’yu hayatından silip sadece hayatına monte ettiği hoş hatıraları içinde yaşamaya çalışıyordu. Terapi seanslarından birinde yine aynı soruyla karşılaşmıştı: “Böyle bir erkeği neden sevdin?” Tanıştıklarıdan beri aynı soruyu Milo da sorup durmuştu. Verdiği yanıtlar, onu bir türlü ikna edememişti. Erkek olarak onu çekici bulduğunu, düşünme şeklini sevdiğini söylemişti. Fakat o, gerçekten sevmeye layık olduğuna inanmadığı için kimseyi de sevememişti belli ki. Tahmin edilemeyecek kadar büyük bir yetersizlik duygusu içinde kıvranıyordu. Böyle bir insanı neden sevmişti? Kendisi de bu sorunun yanıtını tam olarak bilmiyordu.

Aşk, insanlık için sırrı çözülememiş karmaşık bir olgu hâlâ. Uzmanlara göre aşk ile akıl hastalıkları beyinde benzer etkiler yaratıyor. Acaba potansiyel akıl hastası mıydı? Suç tamamen “koku”da da olabilirdi. Bilimsel araştırmalar, anne ya da babamızınkine benzeyen kokulardan hoşlandığımızı kanıtlıyor. Milo’nun kokusunu hep çok sevmişti. Suçlu “serotonin”di belki de. Beyin hücreleri arasında iletişimi sağlayan enzimlerden biri olan serotonin azlığı, akıl sağlığını yitirenlerin ve depresyondaki hastaların ortak özelliğiydi. Bir başka olasılık, “vasopressin” hormonunun azlığı. Bilim adamları, si-

nir sistemi tarafından üretilen bu hormonun uzun süreli ilişkilerin kurulmasında oynadığı önemli rolü tespit etmişlerdi. Ya DNA'lar? İnsanlar, potansiyel bir eşi düşündükleri zaman, bir yandan da gelecekteki çocuklarının o esin özelliklerini eşya istiyorlar.

Ayrıca, bir araştırmaya göre, âşık olan insanlar ile “Obsessive Compulsive Disorder” (Saplantı Zorlantı Bozukluğu) hastası olanların aynı belirtileri taşıdıkları biliniyor. Bu hastalığa yakalananlar, takıntılı davranışlarıyla dikkat çekiyor. Sürekli ellerini yıkayanlar, pencerelerin kapalı olup olmadığını sık aralıklarla kontrol edenler gibi, âşık olanlar da âşık oldukları kişiyi sürekli görme ihtiyacı içindeler.

Konuya bilimsel açıklamalar bulmak, içine düştüğü karanlık ve şiddetli fırtınayı, ılık bir yağmura çeviriyordu. Fakat her şeyin sonunda, yapabildiği tek kesin açıklama, yine o saf duygularından geliyordu. Milo'yla geçirdiği bir geceyi anlatan ve gizemini kendisinin bile çözemediği duygulardan... Terapist o duyguları öğrenmek istediğinde, anlattığı kısa bir öyküyle yanıtladı soruyu.

“Sadece kısa bir öykü...

“Çok güzel ve sıcak bir yaz gecesiydi. Camlar açıktı. Ayın on dördüydü. Yan yana uzanmışlardı çıplak. Saçlarına dokunuyordu. Aralarında karşı konulmaz, saf bir yakınlık hissetti. Gökyüzündeki yıldızlar görünmüyordu ama gerçek yıldızlar, onun gözlerinin içindeki güzellik ve dürüstlükteydi. Erkek, kadınla konuşmaya çalıştı ama o çoktan dünyayı terk edip başka bir gezegene gitmişti bile. Dolayısıyla o da gecenin sihri ve ağırbaşlılığını konuşarak bozmak istememişti.

“Kadın, sessizlik bazen katıksız mükemmellik olabilir diye düşünürdü hep. Hiçbir şey söylemeden her şeyi bir bakış ya da bir dokunuşla anlatmak... Herkesle yaşanamayacak konuşkan bir sessizliği paylaşmak... Bir saat uyudular birlikte.

Huzur dolu bir uykuydu. Genç kadın, onun yanında kendini güvende hissediyordu. Onun, kokusunu ve sıcaklığını sevmiştir.

“Uyandıklarında en güzel rüyasını gördüğünü söyledi genç adam. Ne garip ki, genç kadının rüyası ise, o andaki gerçeklikti. Açık pencereden giren ay ışığında bir kez daha baktı ona. Göz kamaştırıcıydı. Zaman hızla geçiyordu. Sanki başının üstünde, durmadan tik-tak tik-tak diye sesler çıkaran ve zamanın dolduğunu söyleyen kocaman bir saat vardı. İçinden bir ses bağıırıyordu:

“‘Kalmak istiyorum!’

“Kimse duymadı... Ona olanca gücüyle sarılıp bedenine girmeyi ve bir daha asla çıkmamayı istedi. Açık ki, cinsel açlıkla ilgisi yoktu bunun. Çünkü o, gri dişi yarasalar gibiydi. Bilir misiniz onları? Çiftleştikten sonra, erkekleri kendilerini cezbedenlerin peşinde koşmayı sürdürürken, dişi olanlar derhal kış uykusuna çekilir. Sadece ona yakın olmak ve onun ne kadar paylaşacağının hesabını yapmadan karşılıksız sevmek istemiştir. Fakat tek bir seçeneği vardı: Ayrılmak. Ayrılmak zorundaydı. Kalbinde bir parça üzüntüyle... Sonunda sabahın ilk ışıklarıyla terk etti sevdiği erkeğin evini. Bir süre bilinçsizce yürüdü boş Manhattan sokaklarında... Sokakların sarhoş bir görüntüsü vardı. Yerde yatan bir evsiz sordu: ‘Nasılsın?’

“Kaybolmuştu...

“Bir taksiye bindi ve geri döndü eski dünyasına.

“Yalnızlığına...

“Ayrı hayat hikâyeleri başlamak üzereydi.

“Sözcüklerin yaşama veda ettiği, sessizliğin utandığı anda...

İllüzyon

(Yedi yıl sonra)

Üniversitedeki odasında geçirdiği rutin sabahlardan biriydi. Kapı yavaşça çalındığı sırada, okuduğu kitaba tamamen dalmıştı. İçeri, daha önce hiç görmediği genç bir kadın girdi. Kısacık kesilmiş siyah saçlarının iyice ortaya çıkardığı mükemmel bir yüzü vardı. Siyah gözleriyle trendeki kitapçı genci anımsatıyordu. Beyaz uzun elbisesi ve beyaz şapkasıyla moda dergilerindeki kusursuz modeller gibiydi. Önce öğrencilerinden biri olabileceğini düşündü. Fakat böylesine etkileyici bir yüzü daha önce görmüş olsa unutmazdı. Kadın, elinde tuttuğu naylon bir poşetle, odanın kapısında hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu.

— Buyurun, kimi aramıştınız?

— Sizi arıyordum, buldum.

Kadının sesi garip bir şekilde tanıdık geldi.

— Nasıl yardımcı olabilirim? Adınız ne?

— Somni^(*).

— İlginç bir isim.

— Bugün için kullandığım takma isim.

(*) Latince, hayal.

— Ne iş yapıyorsunuz?

— Buraya size kendimi anlatmaya gelmedim. Size yıllar önce anlatmam gereken ama bugüne kadar anlatmadığım için suçluluk duyduğum bir şey var.

— Nedir?

— Bu paketi size vermeliyim.

Paketi açarken elleri titriyordu. Pembe bir zarfın içinde bir düzineye yakın fotoğraf vardı. Özenli bir şekilde numaralandırılarak sıraya dizilmişlerdi. Anita'nın öldürüldüğü anı gösteriyordu fotoğraflar. Birkaçına baktıktan sonra, hepsini kadının suratına fırlatıp hiddetle ayağa kalktı. Sinirden gözlerinden yaşlar akıyordu.

— Bunca yıl sonra neden bunları getirdiniz bana? Görmek istemiyorum onları! Alın ve çabuk terk edin bu odayı!

— Fakat fotoğrafların hepsine bakmadınız. Sizi anlıyorum. Sevdiğiniz erkeğin katil olduğunu sanıyorsunuz. Lütfen gerçeği görmek için tekrar bakın fotoğraflara!

— Gerçek mi? Ne gerçeği?

— Bunca zaman bir illüzyon içinde yaşadınız. Gerçek başka. Katil arkadan görünüyor ama lütfen dikkatle bakın fotoğraflara.

Yere eğilip tek tek topladı bütün fotoğrafları. Bir çırpıda baktı hepsine.

— Kim bu adam? Anita'nın katili kim?

— O, Anita'nın da çalıştığı kulübün sahibi Mario.

— Neden bunca sene sakladınız bu fotoğrafları?!

— Sizin yaptığının aynısını yaptım aslında. Bana kızmazsınız. Bunca yıl sizi izledim. Sevgilinizin katil olduğunu düşünüyordunuz fakat kimseye bir şey söylemediniz. Üstelik onun lehine ifade de verdiniz. Cinayet gecesi sizinle olduğunu söyleyerek onu korumaya çalıştınız. Ben de kendi sevgilimi korumak istedim. Mario'ya âşıktım ben. Anita'ya zaafı oldu-

ğunu bir tek ben biliyordum. Kimin yoktu ki o kadına zaafı? Milo sık sık gelirdi kulübe. Garip bir tutkusu vardı Anita'ya. Geceleri iş çıkışı geç saatlerde buluştuklarını bir tek ben biliyordum. Anita'yı bir kez takip etmiş, o zaman öğrenmiştim ilişkilerini. Cinayetin olduğu akşam, Mario ile Anita'nın tartıştıklarını duydum. O gece onunla kalması için ısrar ediyordu Mario. Fakat Anita dinlemedi, Milo'yla buluşmak için terk etti kulübü. Mario, çok içkiliydi. Kavga ettiler ve sokakta kavgası sırasında Anita'yı bıçakladı. Benim peşlerinde olduğumdan haberleri yoktu. Bu fotoğrafları, her zaman yanımda taşıdığım dijital fotoğraf makinemle ben çektim. Mario olay yerinden koşarak ayrıldı. Sokak ıssızdı. Koşup Anita'ya baktım ama o anda ölmüştü. O sırada bir ayak sesi duydum. Ne yapacağımı bilemeden panik içinde bir arabanın arkasına saklandım. Gelen Milo'ydu. Anita gelmeyince, merak edip kulübe bakmaya gidiyordu belli ki. Anita'yı sokağın ortasında kanlar içinde görünce yere yığıldı. Öldüğünü anlayınca Anita'nın parmağından hiç çıkarmadığı uğur yüzüğünü alıp koşarak ayrıldı.

Anlatırken yere bakıyor, sanki olanları yeniden yaşıyordu genç kadın. Bir an için sustu.

— Neden şimdi, yedi yıl sonra bu sırrı anlatmaya karar verdiniz?

— Milo suçsuz olduğu halde tutuklansaydı ne yapardım bilmiyorum. Tutuklanmayınca kararımı verdim. Anita zaten ölmüştü. Sevgilimi korumak en doğru hareket diye düşündüm. Sizi aramıştım. Hatırlıyor musunuz, telefon etmiş ve sorunuzun yanıtını bildiğimi söylemiştim. Fakat cesaretim yoktu söylemeye. Mario'yu kaybetmeye dayanamazdım. Sevgilimi kurtarmak için sustum. O fotoğrafları çektiğimi hiç bilmedi. Bir hafta önce kalp krizinden öldü Mario. O öldüğüne göre artık gerçeği açıklayıp, sizin kalbinizdeki sevgiyi bera-

at ettirebilirim belki diye düşündüm. Ne kadar acı çektiğini-
zi biliyorum.

— Ne yaptığınızın farkında olduğunuzu sanmıyorum. Benim ölen aşkımın baş sorumlusu sizsiniz. O eskiden sevdiğim erkeğin katil olmadığını şu an öğrenmem, ölen aşkı canlandırmaz, kaybolan yılları geri getirmez. Yedi yıldır haber almıyorum ondan. Nerede olduğunu bile bilmiyorum artık! Gerçek katili bildiğiniz halde nasıl susabildiniz!

— Beni bununla suçlamaya çok da hakkınız olduğunu düşünmüyorum. Ben yıllarca gerçeği bilerek fakat tersini hayal ederek yaşadım ve suçluluk duygusuyla kıvrandım. Siz, gerçeği bildiğinizi sanarak ama aslında kendi yarattığınız gerçeğin içinde yaşayarak aynı suçluluk duygusuyla acı çektiniz. Ne gariptir ki, bunu sevgi adına yaptık. Her ikimizin hayatında da gerçek ile illüzyon iç içe geçti.

Karl Marx haklıydı. Durumlarla ilgili illüzyonları ortadan kaldırma isteği, aynı zamanda illüzyon gerektiren durumları ortadan kaldırma isteği olmalıydı. Yıllardır yaşadığı her şey illüzyonsa, buna yol açan nedeni ortadan kaldırmalıydı. En büyük illüzyon, Milo'ya duyduğu aşkı belki de...